Omraam Mikhaël Aïvanhov

FORŢA SEXUALĂ sau DRAGONUL ÎNARIPAT

Cap. 1 - Dragonul înaripat

În toate tradiţiile populare, în poveşti, mitologii, găsim imaginea şarpelui sau a balaurului (dragonului), a cărui simbolistică este aproape identică de la o cultură la alta. Nenumărate poveşti vorbesc de un balaur care a prins o prinţesă frumoasă, inocentă şi pură, pe care o ţine prizonieră într-un castel. Săraca prinţesă, plânge, zace în suferinţă şi roagă Cerul să-i trimită un salvator. Dar, unii după alţii, cavalerii care se prezintă pentru a o elibera sunt devoraţi de balaur, care pune mâna pe bogăţiile lor şi le îngrămădeşte în subteranele castelului. În fine, într-o zi, soseşte un cavaler, un prinţ mai nobil, mai frumos şi mai pur decât alţii, căruia un magician i-a revelat secretul pentru a-l învinge pe balaur: care e slăbiciunea sa, în ce moment şi de ce manieră poate fi legat fedeleş sau poate fi rănit... Şi iată că acest prinţ privilegiat, bine înarmat şi instruit obţine victoria: reuşeşte să elibereze prinţesa, şi ce de sărutări îşi dau! Toate comorile care sunt acolo, îngrămădite de secole în castel vor fi ale cavalerului, ale acestui frumos prinţ care a ieşit victorios din luptă graţie cunoştinţelor şi purităţii sale. Apoi, amândoi, urcaţi pe balaur, condus de prinţ, îşi iau zborul în spaţiu şi străbat lumea.

Aceste poveşti pe care le credem, în general, destinate copiilor sunt în realitate poveşti iniţiatice, dar pentru a le putea interpreta trebuie cunoscută ştiinţa simbolurilor. Balaurul nu este altceva decât forţa sexuală. Castelul este corpul omenesc. În castel suspină prinţesa, adică sufletul, pe care forţa sexuală, rău stăpânită, îl ţine prizonier. Cavalerul e Eul, spiritul omului. Armele de care se serveşte pentru a-l învinge pe balaur reprezintă mijloacele de care dispune spiritul: voinţa, ştiinţa de a stăpâni această forţă şi de a o utiliza. Deci, odată stăpânit, balaurul devine servitorul omului, îi serveşte ca mijloc pentru a călători în spaţiu. Pentru că balaurul are aripi. Deşi e reprezentat cu o coadă de şarpe - simbolul forţelor subterane - el posedă de asemenea şi aripi. Ei da, e clar, e simplu, e limbajul etern al simbolurilor.

Găsim o variantă a acestei poveşti în istoria lui Tezeu care, graţie firului pe care i l-a dat Ariadna, a putut să se orienteze traversând labirintul, omorându-l pe Minotaur şi găsind ieşirea. Minotaurul este o altă reprezentare a forţei sexuale, taurul puternic şi prolific, deci natura inferioară pe care trebuie să o înhămăm pentru a lucra pământul ca un bou. Labirintul are aceeaşi semnificaţie ca şi castelul: este corpul fizic, şi Ariadna reprezintă sufletul superior care conduce omul spre victorie.

În tradiţiile evreieşti şi creştine balaurul e asimilat Diavolului, şi Diavolul, cum se spune, miroase a sulf. Toate aceste produse inflamabile ca: benzina, petrolul, praful de puşcă, aceste amestecuri de gaze care produc flăcări şi explozii, toate acestea reprezintă, în natură, Balaurul care scuipă în foc. Acest balaur, care există de asemenea şi în om, e comparabil cu un combustibil. Dacă omul se ştie servi de acesta, el va fi

propulsat spre înălţimi, dar dacă nu ştie, pentru că e ignorant, neglijent sau slab, va fi ars, făcut cenuşă sau căzut în abis.

Cap. 2 - Dragoste şi sexualitate

I.

Întrebare: „Maestre, vreţi să ne spuneţi care este diferenţa dintre dragoste şi sexualitate şi cum putem utiliza sexualitatea în viaţa spirituală?”

Iată o problemă foarte interesantă, care atinge ceea ce e mai important în viaţă şi priveşte pe toată lumea. Da, pe tineri şi pe bătrâni...

Eu nu susţin că sunt calificat să răspund la toate aceste întrebări pe care le ridică această problemă. Ceea ce îmi e particular, este că îmi place să văd lucrurile dintr-un anumit punct de vedere şi mi-am consacrat întreaga viaţă formării acestui punct de vedere. Vă voi spune de la început două vorbe înainte de a începe să mă criticaţi spunând: „Oh, la, la! Eu am citit cărţi despre dragoste şi sexualitate unde se spuneau foarte multe lucruri. Ce ignorant e acest instructor!” Ei da, sunt ignorant, de ce nu? Dar cei care au scris aceste cărţi nu aveau punctul meu de vedere şi nu au înţeles această problemă cum o înţeleg eu. Dacă vreţi, puteţi să vă informaţi citind tot ceea ce psihanaliştii şi medicii au scris despre sexualitate, dar eu vreau să vă aduc spre un alt punct de vedere necunoscut până acum.

Care e acest punct de vedere? Mă amuz câteodată ilustrându-l prin imaginea următoare. Un profesor ce a urmat trei sau patru universităţi lucră în laboratorul său unde face tot felul de cercetări şi experienţe... Dar

iată că fiul său de doisprezece ani care se joacă în grădină e cocoţat într-un pom şi de sus strigă: „Tată, îi văd pe unchiul şi mătuşa venind... „ Tatăl, care nu vede nimic, îl întreabă: „La ce distanţă sunt? Ce aduc?” Şi copilul îi dă toate informaţiile. În ciuda întregii sale ştiinţe, tatăl nu vede nimic, în timp ce copilul, mic şi ignorant, e capabil de a vedea departe, numai pentru că punctul său de vedere e diferit: e urcat foarte sus, în timp ce tatăl său a rămas jos.

Evident, aceasta nu e decât o imagine, dar ea vă va face să înţelegeţi că deşi e util să aveţi facultăţi intelectuale şi cunoştinţe, punctul de vedere este şi mai important. Dacă observăm Universul din punctul de vedere al Pământului sau al Soarelui obţinem rezultate diferite. Toată lumea spune: „Soarele se ridică, soarele coboară..”. Da, e adevărat, dar e fals. E adevărat din punctul de vedere al Pământului; din punct de vedere geocentric aveţi dreptate. Dar din punctul de vedere heliocentric, solar, e fals. Toţi privesc viaţa din punctul de vedere al pământului, şi evident, din acest punct de vedere, au dreptate. Ei spun: „Trebuie să mâncăm, să câştigăm bani, să profităm de plăceri..”. Dar din punctul de vedere solar, adică din punctul de vedere divin, spiritual, ei ar vedea altfel lucrurile. Şi acesta este punctul meu de vedere, care îmi permite să vă prezint natura dragostei şi sexualităţii într-o altă manieră.

La prima vedere, pare dificil de separat sexualitatea de dragoste. Totul vine de la Dumnezeu şi tot ceea ce se manifestă prin intermediul omului ca energie este, la origine, o energie divină: dar această energie produce efecte diferite după conductorul prin intermediul căruia se manifestă. Putem să o comparăm cu electricitatea. Electricitatea e o energie a cărei

natură o ignorăm, dar de îndată ce trece printr-o lampă devine lumină, cu toate că ea nu este lumină. Trecând printr-un reşou, ea devine căldură; trecând printr-un electromagnet, ea devine magnetism; trecând printr-un ventilator, ea devine mişcare. În acelaşi fel, există o forţă cosmică originală care ia acel sau acel aspect urmând organul omului prin intermediul căruia se manifestă. Prin intermediul creierului, ea devine inteligenţă, raţionament, prin intermediul plexului solar sau centrului Hara, ea devine senzaţie şi sentiment; când trece prin sistemul muscular, ea devine mişcare; şi când trece, în fine, prin organele genitale, ea devine atracţie pentru celălalt sex. Dar e tot timpul aceeaşi energie.

Energia sexuală vine, deci, de foarte sus, dar trecând prin organele genitale, ea provoacă senzaţii, o excitaţie, o dorinţă de apropiere, şi se poate ca în aceste manifestări să nu existe de loc dragoste. Aşa este la animale. În anumite perioade ale anului se acuplează, dar o fac din dragoste? Adesea, ele se sfâşie între ele şi la unele insecte cum este călugăriţa sau la anumiţi păianjeni, femela mănâncă masculul. Este aceasta dragoste? Nu, este sexualitate pură. Dragostea începe când această energie atinge în acelaşi timp şi alţi centri în om: inima, creierul, sufletul şi spiritul. În acel moment, această atracţie, această dorinţă de a se apropia de cineva este luminată de gânduri, sentimente, un gust estetic; nu se mai caută o satisfacţie pur egoistă în care nu se mai ţine seama de loc de partener.

Dragostea, e sexualitatea, dacă vreţi, dar lărgită, iluminată, transformată. Dragostea posedă atâtea nuanţe şi manifestări pe care nu putem nici măcar să le enumerăm sau să le clasăm. Se întâmplă, de

exemplu, că un bărbat iubeşte o femeie tânără şi drăguţă, dar fără a fi cu adevărat atras fizic de ea: el vrea mai mult să o vadă fericită, sănătoasă, instruită, bogată, bine plasată în societate, etc... Cum se explică aceasta? Nu e numai sexualitate, ci dragoste; este, deci, o gradaţie superioară. Dar trebuie să intre un pic de sexualitate în această dragoste, altfel s-ar putea pune întrebarea: de ce acest bărbat nu s-a ataşat de o altă persoană, de o femeie bătrână şi urâtă, sau de un alt bărbat? Da, dacă analizăm, vom descoperi cel puţin un mic grad de sexualitate.

Sexualitatea... dragostea... nu e decât o chestiune de nuanţe. De vreme ce nu vă opriţi numai asupra unor senzaţii fizice grosiere, ci simţiţi nuanţele superioare ale acestei forţe cosmice ce vă învăluie, aceasta este dragostea, şi comunicaţi cu regiuni celeste. Dar câţi oameni, o dată dorinţa lor îndeplinită se părăsesc sau încep să se bată! Ceea ce contează pentru ei este numai să se descarce, să se debaraseze de o tensiune, şi dacă după un anumit timp această energie se acumulează din nou în ei, devin din nou surâzători şi tandri, dar în singurul scop de a-şi satisface din nou animalitatea. Ce dragoste e aici?

Avem nevoi, dorinţe şi e normal, mai ales când suntem tineri. Natura, care a prevăzut totul, a găsit că e necesar pentru propagarea speciei. Dacă bărbatul şi femeia ar fi rămas reci unul faţă de celălalt, dacă s-ar fi scăpat de aceste impulsuri şi de aceste instincte, ar fi fost sfârşitul umanităţii. Deci natura e cea care împinge creaturile a se apropia fizic, dar dragostea, este altceva.

Putem spune că sexualitatea e o tendinţă pur egocentrică care împinge fiinţa umană a căuta numai plăcerea sa, şi aceasta o face să fie crudă, pentru că

nu se gândeşte de loc la altul, nu caută decât să se satisfacă. În timp ce dragostea, adevărata dragoste se gândeşte în primul rând la fericirea altuia, e bazată pe sacrificiu: sacrificiu de timp, de forţe, de bani, pentru a ajuta pe altul, pentru a-i permite să înflorească şi să-şi dezvolte toate posibilităţile. Şi spiritualitatea începe acolo unde dragostea începe să domine sexualitatea, unde fiinţa umană devine capabilă să smulgă ceva din ea însăşi pentru binele alteia. Cât timp nu suntem capabili de ori ce fel de sacrificii, nu este vorba de dragoste. Când un bărbat se aruncă asupra unei fete, se gândeşte la răul pe care i l-ar putea face? Nu, şi e gata să o omoare pentru a-şi satisface instinctele. Pentru că aceasta e sexualitatea, un instinct pur bestial.

Veţi spune: „E evident, nu e nimic divin în ea!” Ba da, sexualitatea este de origine divină, dar cât timp fiinţa umană nu ştie să se stăpânească, manifestările sale nu sunt, evident, divine. Ce este bun în sexualitate este că ea are rol în perpetuarea speciei, dar dacă nu o orientăm decât spre plăcere, e o risipă.

În zilele noastre, s-au inventatat lucruri de neconceput în acest domeniu. Există pilule, desigur, dar se vând de asemenea un număr de produse şi obiecte pe care nici nu vreau să le numesc. Nu mai e vorba, aici, de perpetuarea speciei, ci exclusiv de plăcere.

Nu mă voi opri asupra acestei probleme pentru a discuta dacă aceste lucruri trebuie să existe sau nu. În stadiul actual al umanităţii, chiar şi moraliştii, chiar şi oameni religioşi au găsit necesar, inevitabil ca ele să existe, pentru că natura inferioară, natura animală din om este aşa de puternică încât, dacă nu o lăsăm să se manifeste, ea va produce fenomene şi mai nefaste.

Deci, nu vreau să discut despre acestea, spun numai că e păcat că nu se instruiesc oamenii asupra avantajelor de a controla această energie şi de a o utiliza într-un scop divin, pentru munci spirituale, în loc de a avea nevoie de tot felul de produse pentru a se îmbuiba de plăceri.

În manifestările lor exterioare, nu există deloc diferenţă între dragoste şi sexualitate: sunt aceleaşi gesturi, aceleaşi săruturi... Diferenţa există în direcţia pe care o iau energiile. Când sunteţi împins numai de senzualitate, nu vă preocupaţi de loc de cealaltă persoană, în timp ce dacă o iubiţi, nu vă gândiţi decât de a o face fericită. Sexualitatea şi dragostea nu se deosebesc deci în planul fizic, ci numai în planul invizibil, psihic, spiritual. Şi cum? E exact ceea ce vreau să vă revelez.

Toţi cei care au studiat problema sexualităţii, psihologii, psihiatri, sexologii, nu au descoperit ceea ce se petrece în domeniul subtil, eteric, fluidic în timpul actului sexual. Ei ştiau că se produc excitaţii, tensiuni, emisii, şi le-au clasat. Dar ceea ce nu ştiu, este că , atunci când e vorba de sexualitate pur fizic, biologic, egoist, se produc în planurile subtile tot felul de erupţii vulcanice care se manifestă prin forme grosiere, emanaţii foarte îngroşate cu culori şterse, arse, unde predomină roşul, dar un roşu urât... Şi toate aceste emanaţii se scufundă în pământ unde creaturi tenebroase aşteaptă să se ospăteze cu aceste energii vitale. Acestea sunt creaturi puţin evoluate care se hrănesc adesea după îndrăgostiţi. Sunteţi miraţi, dar acesta e adevărul: îndrăgostiţii dau adevărate festinuri lumii invizibile.

În trecut, cu ocazia unei naşteri, unei căsătorii sau unei victorii, regii şi prinţii dădeau festinuri publice

care durau mai multe zile. Atunci, toţi xxx, xxx, dezmoşteniţii veneau să se ospăteze pentru că se dădea de mâncare la toată lumea. Şi vedeţi, e acelaşi fenomen care se repetă, dar sub o formă pe care ştiinţa nu a descoperit-o încă. Când un bărbat şi o femeie se atrag, se iubesc şi se unesc, ei dau de asemenea un festin, care e oferit public în faţa a multor altor creaturi. Chiar dacă unirea lor rămâne secretă, ei primesc vizite din lumea invizibilă, şi din păcate aceştia sunt larve, elementali care vin să se ospăteze pe cheltuiala lor şi să absoarbă tot, pentru că în aceste efuzii nu au decât foarte puţine elemente pentru suflet, pentru spirit, pentru partea divină.

Iată pentru ce schimburile pe care le fac îndrăgostiţii le aduc rar mari beneficii; din contră, chiar sărăcesc: în privirea lor, în culoarea feţei lor, în mişcările lor şi în tot felul lor de a fi apare ceva care nu mai e aşa de viu şi luminos. Aceasta e din cauză că dragostea lor, încă inferioară, a atras creaturi tenebroase. De ce nu au putut invita spirite ale naturii sau chiar îngeri şi spirite luminoase care au de asemenea nevoia de a se hrăni?

Când un mag vrea să facă un ritual, el începe prin a trasa un cerc în jurul său pentru a se proteja, iar spiritele răufăcătoare care sunt acolo, în jurul său, îl ameninţă, vor să se hrănească cu el, vor să-l fulgere, dar nu pot intra, pentru că în acest cerc magul stă ca într-un adăpost, ca într-o fortăreaţă. Dar bărbaţii şi femeile nu au fost învăţaţi cum să se protejeze de entităţile tenebroase, şi aceasta m-a determinat să spun într-o zi ceva foarte îndrăzneţ: că la originea tuturor nenorocirilor umanităţii se află dragostea inferioară a bărbaţilor şi femeilor. Din cauza acelora care fac dragoste ca animalele, într-un fel stupid,

dezgustant, infernal, se produc războaiele şi epidemiile, pentru că dau astfel materiale tuturor spiritelor doritoare să facă rău umanităţii, le hrănesc, le întăresc. Dacă bărbaţii şi femeile ar şti asta, ar fi cu adevărat trişti şi necăjiţi şi le-ar fi ruşine de ce au făcut, şi ar încerca să înveţe cum să iubească.

Spiritualizarea dragostei este condiţia venirii Împărăţiei lui Dumnezeu. Deci, cei care şi-au dat seama, cei care au un înalt ideal de dragoste, ştiu că pot servi Împărăţia lui Dumnezeu cu această energie care este forţa sexuală; când se iubesc, când se îmbrăţişează o fac cu ideea de a cosacra această dragoste la realizarea a ceva divin. În acel moment, ei produc emanaţii de o asememenea frumuseţe că îngerii înşişi sunt miraţi, uimiţi şi vin să le aducă cadouri.

Deci, repet, oricare ar fi natura dragostei voastre, gesturile pe care le faceţi sunt aceleaşi: va trebui să vă apropiaţi de fiinţa pe care o iubiţi, să o îmbrăţişaţi, să o mângâiaţi; nimic nu se va schimba; diferenţa este în ceea ce puneţi în aceste gesturi, şi aceasta contează. Cineva spune: „Ah! Am văzut un băiat îmbrăţişând o fată!” şi îi condamnă. Cerul nu vede lucrurile aşa, el priveşte ceea ce au pus în sărutările lor: dacă îşi dau ceva frumos, pur, Cerul îi recompensează. Pe pământ ei pot fi condamnaţi de către ignoranţi, dar în înalt, ei sunt recompensaţi.

Dacă puneţi în dragostea voastră viaţa eternă, imortalitatea, puritatea, lumina, şi dacă acel pe care îl iubiţi creşte, avansează şi înfloreşte graţie vouă, atunci e dragoste adevărată, pentru că dragostea adevărată ameliorează totul. Dar dacă iubiţi pe cineva şi persoana în cauză începe să se pericliteze, trebuie să vă puneţi întrebări asupra calităţii sentimentelor

voastre şi să vă spuneţi: „Am aprins această fiinţă. Înainte era splendidă şi acum, e o ruină”. Nu aveţi deci de ce să fiţi mândru, şi trebuie să încercaţi să reparaţi erorile ce le-aţi făcut.

Dragostea voastră trebuie să facă să crească o fiinţă. Şi aceasta se întâmplă numai când o vedeţi înflorind graţie dragostei voastre şi atunci puteţi fi fericit şi mândru, şi să mulţumiţi Cerului că aţi reuşit să o ajutaţi şi să o protejaţi. Dar în general nu se preocupă de aceste lucruri, şi astfel vin şi îmi spun: „O iubesc, o iubesc!... - Da, răspund eu, ştiu că o iubiţi, dar ca o găină pe care o puneţi în cratiţă pentru a o mânca: o iubiţi, o devoraţi, şi s-a terminat”. Nu, dragostea nu trebuie niciodată să devoreze, să aprindă fiinţele... Vedeţi, dragostea pe care o înţeleg eu e foarte diferită de tot ceea ce mulţimea sau tinereţea, care nu sunt încă luminate, pot să-şi imagineze.

Oamenii nu ştiu să iubească, şi apoi, pentru a se justifica, îmi spun: „Maestre, nu cunoaşteţi natura umană, ea e teribilă!” Ah bine, eu nu cunosc natura umană!... Dar le răspund că pe cât au făcut ca această natură umană să fie greu de îmblânzit, la fel pot să o cuminţească, să o înnobileze. Ei nu au făcut eforturi în trecut, şi acum, bineînţeles, au moştenit o natură foarte dificilă. Iată cum se explică aceasta; e greşeala lor, nu are rost să se justifice. Mulţi decid să nu mai facă eforturi pentru că, pasămite, e imposibil de se schimba. Ba da, e posibil. Şi de acum înainte, chiar dacă veţi întâlni mari obstacole, va trebui să vă puneţi: „Maestrul ne-a vorbit de această dragoste şi vreau să ajung să o cunosc”. De ce obiectați tot timpul că realitatea este diferită de ceea ce vă prezint? Iată, realitatea, cum poate acest cuvânt scuza totul! Dar există realităţi şi realităţi.

Eu nu neg că sexualitatea e o realitate, dar de ce să ne oprim la această realitate atât de grosieră, inferioară? Există o altă nuanţă a realităţii care e de asemenea reală, dar mai subtilă. Unele fiinţe au ajuns să sesizeze şi să trăiască această realitate, şi acum, pentru nimic în lume nu puteţi să le convingeţi să o abandoneze pentru a se reîntoarce, ele nu o vor. Dar ceilalţi, din păcate, pentru nimic în lume nu puteţi să-i convingeţi să încerce să se lărgească, să ridice gradul iubirii lor; ei neglijează toate aceste adevăruri care ar putea să-i salveze, continuă să coboare spre animalitate, şi astfel, evident, ei vor fi dezaxaţi, sfâșiați. E normal, dragostea lor nu putea fi minunată decât pentru câteva minute; apoi, doar scrum şi cenuşă. Se spune: „A fost atât de frumos..”. Da, a fost dar nu mai este şi aurul a devenit plumb. În timp ce dragostea cerească rămâne veşnic de aur, nimic nu o poate oxida.

Omul are o ereditate împotriva căreia trebuie să lupte; de mii de ani specia omenească şi-a făcut despre dragoste o anumită părere care s-a înregistrat în celulele noastre şi pe care e greu să o ştergi. Dar nu înseamnă că, pentru că nu o puteţi face de pe o zi pe alta, nu trebuie să credeţi ce spun marii Maeştri. Dacă nu vă reuşeşte această schimbare înseamnă doar că sunteţi deformat sau slab, nu că aţi fost înşelat de Iniţiaţi.

Câtă vreme aveţi tendinţe inferioare, sunteţi obligat să le satisfaceţi, dar aceasta nu trebuie să vă împiedice să credeţi că e posibilă o îmbunătăţire. Şi în ziua în care veţi reuşi să vă dezvoltaţi alte tendinţe, sublime, divine, veţi înota în oceanul Iubirii cosmice, pe când înainte nu vă hrăneați decât cu câteva picături împrăştiate pe ici, pe colo (şi acestea găsite după o

viaţă de decepţii şi nenorociri!). Acum, că sunteţi scufundat în acest ocean cosmic, puteţi să beţi, nu mai aveţi nevoie să mergeţi să furaţi câteva picături de iubire de la ceilalţi.

Ştiu că ceea ce spun va fi de neînţeles pentru unii. Dar să facă ce pot, cu speranţa că, în câteva încarnări, ei vor ajunge să-şi transforme dragostea. Nu trebuie să se sinucidă! Pentru cei care au lucrat deja în alte încarnări, e mai uşor să ajungă să se mulţumească cu foarte puţin în planul fizic, şi după aceea chiar să se elibereze complet şi să guste dragostea în înalt, în planul spiritual.

Evident, fiinţele care sunt capabile de aceasta sunt foarte rare. Câţi oameni religioşi au făcut legământ de castitate fără să ştie bine în ce se angajează! Erau foarte tineri, nu se cunoşteau, nu cunoşteau deloc natura umană şi într-o zi, când instinctele şi pasiunile li s-au revelat, au fost copleşiţi. Ce tragedie! Da, ce de tragedii în mănăstiri pentru bărbaţi şi femei! Ar fi fost mai bine să se căsătorească şi să aibă copii, decât să se frământe, acolo, într-o mănăstire fiind, aşa zisă, logodnica lui Iisus, neîncetând să facă în imaginaţia lor adultere cu toţi ceilalţi. În acest caz, e mai bine să iasă din mănăstiri. Domnul e mult mai îngăduitor, El nu a cerut nimănui să se consacre absolut Lui dacă trebuie să trăiască torturi pentru aceasta. El preferă mai bine să avem o soţie - sau un soţ - şi copii, decât să trăim o viaţă dezaxată, dezordonată şi să tulburăm atmosfera prin toate aceste dorinţe neîndeplinite.

Chiar sfinţii şi sfintele au fost frământate toată viaţa lor de forţa sexuală, şi e degeaba dacă, la sfârşit, n-au găsit pacea. Sfânta Tereza d’Avila a fost foarte pasională. Şi chiar despre Sfânta Tereza a Copilului-Iisus nu se ştie cum a trăit, nici ce tentaţii a avut de

traversat. Ea nu era cum a fost prezentată, o fată mică, cu o faţă tandră şi delicată. Nu, natura sa era tare şi puternică. Eu, o admir foarte mult, o iubesc mult, dar nu sunt de acord cu maniera inexactă în care e prezentată sub pretextul de a salva situaţia.

II.

Mulţi sfinţi şi sfinte au fost foarte ardenţi până în ultimul minut, şi nu a fost rău, ci din contră. Cei care ştiu să utilizeze forţa sexuală sunt cei mai bogaţi şi mai privelegiaţi, pentru că această forţă e o binecuvântare. Mulţi oameni, foarte credincioşi, au vrut să se sinucidă pentru că simţeau această ardoare în ei şi se credeau blestemaţi. Nu au înţeles nimic, şi din păcate Biserica nu explică nimic despre acest subiect. În Iniţiere, se prezintă lucrurile altfel. Forţa sexuală e un dar al lui Dumnezeu, trebuie numai să ştim să o utilizăm. Ţările care au mult cărbune şi petrol în subsol devin arhimiliardare pentru că ştiu să utilizeze aceste bogăţii. Iar cei care nu ştiu să le utilizeze pe acestea se ard. La fel, forţa sexuală e o energie pe care omul trebuie să înveţe să o utilizeze pentru a lumina, a încălzi şi a face ca totul să funcţioneze în interiorul său.

Dar oamenii sunt atât de departe de adevăr că, atunci când văd o tânără fată sau un băiat tânăr care posedă mult din această forţă, sunt gata să le-o reproşeze. Ca şi cum aceşti tineri ar trebui să nu simtă nimic! Ca şi cum ar fi trebuit să fie morţi!... Iată ideile adulţilor, şi în loc să îi ajute, ei vor să-i strice şi să le bareze drumul, nimeni nu le va spune: „Bravo, băiatul meu! Eşti privilegiat să ai această bogăţie... Trebuie numai să ştii că, dacă nu eşti inteligent, chiar această bogăţie va fi cauza tuturor nenorocirilor”. Iată ce trebuie să-i spunem, dar în loc de aceasta, îl plângem,

îl criticăm; şi când vedem un băiat rece, ne bucurăm, Dar ce va face el cu răceala? Nimic! Eu, de asemenea, am fost educat astfel, şi chiar mai rău ca voi. Dacă aţi şti cum eram educaţi în Bulgaria la începutul secolului! De aceea mulţumesc Cerului de a fi avut lumina acestui învăţământ.

Şi acum, dacă sunt tinere fete şi tineri băieţi care au venit astăzi să mă asculte pentru prima dată, îmi permit să mai adaug încă câteva cuvinte pentru a-i ajuta. Credeţi, poate că povestesc prea multe lucruri scabroase... Oh, la, la, dar aceasta-i nimic! Dacă aţi şti ceea ce tinerii sunt pe cale să asculte şi să înveţe, de ce vorbesc ei, de ce se ocupă, aţi fi stupefaţi. Chiar şi micuţii de doisprezece sau treisprezece ani îşi povestesc tot felul de istorii! Ce vă spun eu, e nimic pe lângă acestea...

Într-o zi am primit vizita unei tinere fete, era drăguţă, simpatică şi după manierele sale se vedea că este bine educată. Dar iată că mi-a mărturisit că era foarte nefericită fiindcă era obsedată de o imagine: în tot ce privea, florile, fructele, obiectele şi chiar tavanul, nu vedea decât sexul masculin. Şi cum era credincioasă, catolică, se simţea realmente vinovată, respinsă de Cer şi căzută în păcat.

Când am auzit-o, am început să râd. Ea m-a privit puţin mirată şi i-am răspuns: „Ascultaţi-mă, nu e nimic grav, nu este nimic rău în tot ce mi-aţi relatat. Este natural, este normal, sunt lucruri care se întâmplă tuturor, mai mult sau mai puţin, bineînţeles, dar nu aveţi de ce să disperaţi. Natura se ocupă de propagarea speciei şi ea creează aceste reprezentări şi la femeie pentru ca genul uman să nu se stingă. Dar trebuie ştiut cum să acţionăm, cum să utilizăm aceste imagini, dacă nu, vedeţi în ce stare v-au adus...

Iată deci ce trebuie să faceţi de aici înainte. Când vi se întâmplă să vedeţi această imagine, în locul unui fruct sau a unui obiect, în loc să vă mâhniţi, priviţi liniştită... Dar nu vă opriţi prea mult timp pentru că se pot trezi anumite dorinţe şi pentru a vă consola se recurge la gesturi şi aşa mai departe.... Deci pentru ca acestea să nu se producă, deveniţi puţin filozof, adică începeţi să vă gândiţi la Inteligenţa care a supravegheat formarea acestor organe. Reflectaţi, meditaţi, sunteţi impresionată de Inteligenţa care a creat lucruri perfecte, şi aţi uitat tentaţia care v-o puteau aduce. În timp ce, dacă vă cufundaţi în această obsesie, nu veţi mai ieşi. Luaţi această imagine ca pe un punct de plecare, capabilă să vă propulseze până la sursă. Dacă nu aveţi acest punct de plecare, cum veţi ajunge la predestinarea voastră, în înalt? Dar ţineţi bine minte, nu le luaţi decât ca pe nişte puncte de plecare, altfel veţi ajunge să vă scufundaţi şi vă veţi pierde. Trebuie numai să le utilizaţi."

„Din nefericire, oamenii nu ştiu să meargă mai departe de lumea formelor pentru a reflecta şi a se minuna. Ei nu ştiu că această minunare, chiar, îi va salva. Veţi spune: „Dar ce mi se întâmplă? Este infricoşător, este dezgustător", şi asta vă pierde. Înlocuiţi aceste concepţii învechite şi nu mai spuneţi „Este înfricoşător" ci „Ce frumuseţe! Ce spendoare! Câtă inteligenţă! Cum a putut natura să formeze un lucru extraordinar, ca acesta?" Sunteţi impresionată, şi vă regăsiţi echilibrul şi pacea!" Iată ce i-am spus acestei tinere şi ea a plecat foarte fericită.

Dumnezeu a făcut bine ceea ce a făcut, atunci de ce să vrem să-i mutilăm creaţia? Unii se comportă faţă de sexualitate ca şi cum Dumnezeu a făcut rău lucrurile... Ei bine, acela care e grav, va fi pedepsit.

Trebuie să fim cuprinşi admiraţie în faţa a tot ce a creat Dumnezeu, pentru că El ştia de ce o face. Nu noi trebuie să judecăm. Ce filozofie caraghioasă se dă oamenilor! Veţi spune că aceasta este pentru a-i ţine în puritate, în castitate... Dar chiar aceasta îi împinge să calce toate legile purităţii, pentru că cu cât li se prezintă lucrurile ca diabolice, infernale, cu atât mai mult îi incită să le vadă şi să le guste!

Credeţi că condamnând tot ce atinge sexul ca urât şi dezgustant, nimeni nu se va mai interesa şi nu va mai practica nimic?... Dar atunci, cum se face că majoritatea bărbaţilor care găsesc aceasta dezgustător se tăvălesc zi şi noapte în aceasta. Aceasta nu a împiedicat nimic, dimpotrivă. Baudelaire a spus că acolo unde simţim că comitem o crimă simţim cea mai mare plăcere. Da, pentru că ştim că e interzis, e criminal, plăcerea creşte. Aceasta poate să fie adevărat sau poate să fie fals, nu vreau s-o discut, dar am spus-o numai pentru a vă arăta că a abuza de sex nu a fost niciodată o soluţie, în timp ce dacă gândiţi altfel, veţi fi ajutaţi.

Singura soluţie a problemei sexualităţii este în felul în care bărbaţii şi femeile privesc acest lucru. Cauza tuturor dezordinilor, tuturor nestăpânirilor, este că bărbaţii n-au înţeles niciodată cum să considere femeile, dar nici femeile cum să-i considere pe bărbaţi. Dacă bărbatul consideră femeia ca o femelă, ca o Mesalină, ca un obiect al plăcerii, el îşi determină deja comportamentul şi va fi obligat să dea o ieşire tendinţelor sale pasionale. Dar dacă o consideră ca pe o divinitate, sentimentele sale, comportamentul său va fi schimbat.

Iisus a spus: „Fie să ţi se facă după credinţa ta”. Da, lucrurile devin într-un fel sau altul după maniera de

a le considera. E o lege magică pe care umanitatea trebuie de acum înainte să o cunoască. Se crede că se poate schimba forma dragostei fără să se schimbe maniera de a-l considera pe acel sau aceea pe care îi iubim... Nu, e imposibil. În dragoste e foarte dificil să schimbi formele de expresie. Dar schimbând felul vostru de a considera o fiinţă acţionaţi asupra voastră, asupra sentimentelor voastre, asupra tendinţelor voastre, deci asupra manifestărilor dragostei voastre. Eu aşa fac, consider femeia ca o divinitate. Veţi spune: „Biet bătrân, cât de departe eşti de adevăr! Dacă ai şti ce este femeia!..”. Şi credeţi că nu ştiu? Dar nu vreau să mă gândesc la asta, eu nu vreau să ştiu nici ce e ea, nici ce ar putea fi, şi aceasta mă ajută, o fac pentru mine. Dacă credeţi că nu ştiu ce este femeia! Am toate motivele să o consider ca o fiinţă înspăimântătoate, dar nu are importanţă, eu vreau ca ea să reprezinte pentru mine o divinitate. O consider deci ca o divinitate şi eu sunt în beneficiu: dacă aţi şti ce simt şi ce descopăr! Acest punct de vedere conţine o întreagă filozofie...

Acum câţiva ani, a venit să mă vadă un medic, grosolan, burtos, şi a început să-mi vorbească despre femei. Şi ştiţi ce mi-a spus? El mi-a spus: „Femeia, nu e decât un vagin”. Am rămas siderat, da. Spuneţi-mi la ce serveşte să ai concepţii aşa prozaice. E în parte adevărat, desigur, nu putem nega faptul că fiinţa umană posedă intestine şi tot felul de organe care nu sunt tocmai estetice. Dar aceste intestine, aceste funcţii un pic grosiere, bărbaţii sau femeile nu sunt decât atât? Oamenii confundă totul. Fiinţa umană e obligată să aibă un corp fizic cu organe adaptate la cutare sau cutare funcţie, dar e departe de a fi aşa cum apare fizic. Bărbatul, femeia nu se reduc la

organe, sunt fiinţe care gândesc şi simt, fiinţe care au un suflet şi un spirit.

Ce bucurie poate să aibă un bărbat gândindu-se că femeia nu e decât un organ? Toată viaţa sa psihică e irosită. Acel medic nu era deloc psiholog: nu a studiat cum gândurile influenţează starea noastră interioară. Pe când pe mine mă interesează tocmai de a şti cum se reflectă asupra mea ceea ce gândesc... Şi prefer să mă gândesc la femeie ca la o divinitate. Veţi spune: „Dar nu e adevărat!” Da, poate aveţi dreptate, dar nu mă interesează şi adevărul vostru este lucrul cel mai dăunător. Eu, trăind în iluzii şi minciuni - presupunând că acestea sunt iluzii şi minciuni - sunt omul cel mai fericit. Eu consider că toate femeile sunt divinităţi, ca un aspect al Mamei Divine, şi atunci ştiţi voi ce fericire, ce bucurie simt numai la gândul că există femei pe pământ, e nemaipomenit!... Credeţi că aş mai fi venit să vă ţin conferinţe dacă gândeam ca acel medic? N-aş mai fi avut dorit să vă văd, să vă vorbesc.

Atunci, afacerea aceasta merge departe! Şi voi, de asemenea, trebuie să vă schimbaţi concepţiile. Bărbaţii trebuie să-şi schimbe concepţiile despre femei, iar femeile concepţiile despre bărbaţi, dacă nu porţile evoluţiei le sunt închise; orice ar face, nu vor face nici un progres. Pentru femei, bărbatul trebuie să fie o divinitate.

Nu trebuie să uităm niciodată că fiinţa umană posedă două naturi: o natură inferioară, animală, şi o natură superioară, divină, pe care le numesc personalitate şi individualitate. Cunoscând aceste două naturi, discipolul unei şcoli iniţiatice se întreabă tot timpul cum poate hrăni individualitatea în el şi în fiinţele pe care le iubeşte. Aceasta e adevărata dragoste.

Dar să ne oprim asupra felului în care oamenii obişnuiesc să procedeze pentru a-şi câştiga partenerul. Fie că e vorba de un bărbat sau o femeie, trebuie îmbunat, trebuie făcute complimente, flatată vanitatea sa, adică trebuie atinsă personalitatea sa, dacă nu, ştim că nu vom obţine nimic. Deci, amândoi ştiu cum să o facă: prin gesturi, cuvinte, cadouri, se adresează mereu personalităţii celuilalt. Când e vorba să le trezească celor iubiţi toate facultăţile sublime, ideale, luminoase, perfecte şi de a le hrăni, măcar cu un cuvânt, cu un surâs, cu o privire... ei nu ştiu nimic. Dar pentru a excita şi a declanşa tot ceea ce le permite să-şi potolească nevoile lor inferioare, aici sunt savanţi. De aceea dragostea umană nu se exprimă încă decât într-un fel animal, instinctiv, pasional; e foarte rar să găseşti un element de poezie, de miraculos.

Rolul Ştiinţei iniţiatice este de a arăta oamenilor cum pot să hrănească natura superioară în fiinţele pe care le iubesc. Ceea ce vă voi spune va părea poate, bizar şi mă întreb dacă mă veţi înţelege, dar vă voi spune de îndată. Să presupunem că o femeie îşi ţine iubitul în braţe: evident îi spune: „Dragul meu Andrei..”. sau „Dragul meu Ion..” sau „Dragul meu Pomponel...”, pentru că, înţelegeţi, trebuie ca el să audă pronunțându-i-se numele, pentru ca personalitatea sa să se poată bucura gândindu-se: „Ah! Cât mă iubeşte!..”. şi astfel ea trimite toate energiile sale în prăpastia personalităţii lui. Dar imaginaţi-vă acum că cei doi cunosc natura personalităţii şi individualităţii, sunt instruiţi în Ştiinţa iniţiatică: când femeia îşi va îmbrăţisa iubitul ea va spune: „O, Tată Ceresc!..”. şi iubitul său va fi fericit de a fi devenit un conductor al energiilor ei care urcă până la Tatăl Ceresc! Şi el, de asemenea, îmbrăţişând-o se

adresează prin intermediul ei Mamei Divine, energiile lui se îndreaptă la fel spre Cer.

În loc să-şi limiteze schimburile în partea inferioară, unde nu ştim niciodată ce putregaiuri şi fermentaţii dăm sau absorbim, trebuie ca bărbatul şi femeia să se lege la sursa care este Dumnezeu. Da, trebuie să se lege la această sursă a perfecţiunii şi nu la o fiinţă limitată şi imperfectă ca ei. Iată un bărbat care spune unei femei: „Dragă, te voi face fericită”. Îl priviţi: e slab, ignorant şi nefericit, cum o va face fericită? Numai legându-se şi unul şi altul la Tatăl Ceresc şi la Mama Divină pot absorbi forţe din aceste rezervoare inepuizabile, pot absorbi o dragoste pură, incoruptibilă, şi se vor simţi adăpaţi, luminaţi, reînprospătaţi, întineriţi, fericiţi. Trebuie să ştim să creem şi să menţinem fără încetare legătura cu dragostea divină. Tot ceea ce facem trebuie să fie cu bun simţ, purificat, consacrat, sfânt pentru a servi o idee grandioasă: Împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea Sa.

Iată cunoştinţe pe care oamenii nu le posedă. Ei nu servesc decât personalitatea lor şi a altora şi cum personalitatea are rădăcini subterane, ea îi antrenează spre abis. Dar, e dificil să schimbi punctul de vedere al oamenilor. Au obiceiuri vechi pe care le repetă fără încetare: ei îşi satisfac fără încetare personalitatea şi nu dau nimic individualităţii lor care rămâne înfometată.

Din păcate, personalitatea care primeşte o cantitate de lucruri zilnic deşi poftele-i sunt satisfăcute, nu e niciodată recunoscătoare. Dovada: o femeie a dat totul bărbatului pe care-l iubeşte, iar el a uitat-o, e deja cu altele. De ce? Pentru că ea satisfăcea doar sexul. Ea nu a reuşit să hrănească în el ceva sublim, o altă

natură plină de nobleţe care nu uită niciodată binele pe care i l-a făcut şi rămâne veşnic recunoscătoare. Şi astfel biata femeie se plânge: i-am dat totul, şi uitaţi-vă acum cum mă tratează! Ei da, pentru că ea a hrănit o natură care e tot timpul ingrată.

În ziua când această problemă a celor două naturi vă va fi mai clară, veţi ajunge să vă rezolvaţi mai bine problemele sexuale. Cel ce dă curs liber tendinţelor personale, egoiste, pierde controlul asupra sexualităţii sale: e ca şi cum organele sale ar funcţiona independent faţă de el fără ca el să poată opri sau încetini ori ce ar fi. El constată numai, nu poate nimic, sunt alte forţe care au pus mâna pe el, care iau tot; el numai observă... În timp ce în dragostea spirituală, veţi constata că voi, adică sufletul vostru, individualitatea voastră e cea care domină şi se hrăneşte. Chiar dacă nu e mai mult de o privire, o prezenţă, un parfum, dar sunteţi fericit, dilatat pentru că voi înşivă, natura voastră superioară e cea care a mâncat, care a băut, care a respirat şi nu au făcut-o alte entităţi străine prin intermediul vostru.

Vă dau adevărata lumină asupra acestui subiect, şi credeţi-mă, nu inventez nimic. Dragostea este cel mai mare mister care există; îl cunoaştem foarte puţin şi continuăm să o practicăm fără să ne gândim şi fără să înţelegem. De aceea suntem mereu nesiguri şi ne simţim nefericiţi. Chiar dacă ştiinţa face descoperiri formidabile, cât timp problema dragostei nu va fi înţeleasă şi rezolvată umanitatea nu va ieşi din necazuri. Iată punctul de vedere pe care mi l-a dat Cerul şi care îmi permite să văd clar această problemă.

Cap. 3 - Forţa sexuală, condiţia vieţii pe pământ

Observaţi copiii, abia născuţi, nu se gândesc decât să se agaţe de pământ. şi se agaţă aşa de bine că merg în patru labe; tot ceea ce văd vreau să atingă şi chiar să bage în gură... Dar puţin câte puţin creşte, şi iată inima sa se trezeşte; dacă e un băiat, încep să-l intereseze fetele, se îndrăgosteşte, vrea să-şi întemeieze un cămin şi să populeze pământul cu progeniturile şi realizările sale... Mai târziu, când a cheltuit toate energiile sale şi vede că a trăit fără a realiza ce a dorit, o schimbare se produce în el: pământul nu-l mai interesează de loc şi începe să se gândească la cealaltă lume. El, care cu puţin timp înainte nu se ocupa decât cu mâncatul, băutul, făcutul copiilor şi acumularea de bogăţii ca şi cum nu ar fi trebuit să părăsească pământul, a devenit impersonal, dezinteresat, rece, obosit, blazat pentru că se pregăteşte să abandoneze tot pentru a pleca de cealaltă parte. Ce s-a întâmplat?... La originea acestei transformări e foarte simplu slăbirea instinctului sexual, şi veţi vedea imediat cum forţa sexuală determină la om natura şi filozofia sa.

Cât timp posedă această forţă el e de acord să trăiască pe pământ, dar când ea îl abandonează, el nu se gândeşte decât la moarte. De aceea anumiţi Iniţiaţi ai trecutului care cunoşteau aceste fenomene şi de unde provin, de ce depind, au învăţat pe discipolii lor că, dacă vor să se elibereze de pământ cu suferinţele şi limitările sale pentru a merge într-o lume de frumuseţe şi lumină, trebuie să-şi suprime manifestările forţei sexuale, să fugă de dorinţe şi pofte nefrecventând fiinţele sexului opus, etc... dacă nu, vor fi prinşi imediat în angrenaj.

Putem spune că la originea diferitelor tendinţe filozofice şi religioase stă forţa sexuală, atracţia dintre sexe, şi atitudinea pe care oamenii au ales-o faţă de această forţă le determină filozofia: unii îi dau ieşire şi alţii încearcă să o suprime. În realitate există şi alte filozofii, dar pe toate, mai mult sau mai puţin, le putem încadra în una din aceste două categorii.

Dacă nu vreţi să rămâneţi să suferiţi pe pământ, dacă vreţi să intraţi în eternitate nu trebuie să vă mai gândiţi la perpetuarea speciei pentru că aceasta crează legături care vă vor reţine pe pământ: sunteţi legat (ă) de mama (tatăl) copiilor voştri, sunteţi legat (ă) fizic de copiii voştri care sunt carne din carnea voastră, sânge din sângele vostru; şi chiar psihic aveţi legături cu ei de asemenea. De aceea filozofia budhistă învaţă că, chiar când omul pleacă pe lumea cealaltă, când se gândeşte să părăsească totul şi să se elibereze, ei bine nu, el are încă legături cu copiii lui, cu toţi părinţii săi, şi nu poate deci părăsi regiunile inferioare ale planului astral, rămâne un timp foarte aproape de oameni, şi mai ales de membrii familiei sale, pentru a-i observa, participa la viaţa lor şi chiar hrănindu-se prin intermediul lor. După această filozofie, pentru a putea fi liber nu trebuie să te căsătoreşti, nici să ai copii, pentru că aceia care au acceptat să formeze o familie pentru că numele lor să reziste timpului sunt atraşi de nume, de „firmă”, cum se spune, şi trebuie să coboare tot timpul pe pământ pentru că, jos, această familie se gândeşte la ei şi îi cheamă.

Toate aceste legături pe care oamenii le au cu pământul îi împiedică să rămână în regiunile celeste. De aceea, aceia care voiau cu adevărat să nu mai aibă rădăcini pe pământ au devenit asceţi, pusnici. Evident,

filozofia lor e adevărată pentru că ea se bazează pe cunoştinţele iniţiatice. Dar a spune că este utilă, că e adaptată epocii noastre, e o altă problemă. Se poate ca tocmai să nu convină. Iată problemele pe care trebuie să le rezolvăm.

Forţa sexuală reţine oamenii pe pământ, dar fără să-i lumineze, fără să-i lege de regiunile sublime de sus. În timp ce înţelepciunea care a luminat anumiţi Iniţiaţi poate să-i apropie de aceste regiuni sublime dar ei nu mai doresc de loc să continue să trăiască pe pământ. Toţi cei care au vrut să suprime complet această forţă pe care Dumnezeu le-a dat-o nu se gândesc decât să moară, să abandoneze tot, pentru că numai forţa sexuală te poate face să iubeşti viaţa terestră, pentru că ea îi este principala condiţie. Nu trebuie deci să suprimaţi această forţă; toţi cei care au suprimat-o au comis cea mai mare eroare. Evident, ceea ce îi justifică este că ei doreau nirvana, dar o doreau atât de neconvinşi, atât de slab, că ne întrebăm dacă o vor obţine, pentru că pentru a obţine nirvana, dragostea ar trebui totuşi să-şi spună cuvântul.

O fiinţă cu adevărat luminată se leagă de Cer şi în acelaşi timp economiseşte această forţă pentru a o consacra realizării Împărăţiei lui Dumnezeu pe pământ. Ea le va avea pe amândouă: cu cât va trăi o viaţă mai intensă, cu atât ve fuziona cu Creatorul, cu Cerul; şi cu cât mai mult va fi cu Cerul, cu atât mai mult va lucra pentru pământ. Numai această soluţie e perfectă: în acelaşi timp în care trăieşti pentru Cer, să munceşti pe pământ. Altfel viaţa nu are nici cap, nici coadă.

Din păcate, oamenii nu au putut niciodată să înţeleagă aceasta, sunt tot timpul pe cale să aleagă una sau alta, adică ori sunt complet materialişti sau complet... nu putem spune „spiritualişti”, pentru că a

vrea să mori nu aparţine spiritualităţii. În orice caz, cei care au ales să-şi suprime forţa spirituală pentru a nu se mai reîncarna în viitor, se vor încarna totuşi, şi încă de câte ori! Da, ei vor învăţa să nu o mai suprime. Cerul le va spune: „Ignoranţilor, de ce aţi dispreţuit această forţă pe care Dumnezeu a creat-o de milioane de ani cu atâta înţelepciune?” şi vor reveni pe pământ.

Dacă luăm în considerare cazul puritanilor şi anumitor mistici, vom constata că au propagat o morală care nu corespunde atât de mult adevărului şi care, în definitiv, a dat anomalii pe care astăzi psihanaliştii sunt obligaţi să le remedieze. Dacă faceţi un baraj pe un râu fără să prevedeţi canale de deviaţie, va veni un moment când apa va curge peste el sau îl va rupe: barajul vostru nu va împiedica apa să curgă. Aşa se va petrece şi în voi dacă veţi pune baraje energiilor care urcă în voi: tensiunile se vor acumula în subconştient şi va veni un moment când totul va fi măturat. Ei da, atunci când nu cunoaştem natura umană, alergăm înspre catastrofe. Nu trebuie să vă blocaţi energiile ci să vă pregătiţi canale pentru ca ele să irige întregul vostru pământ; aşa cum au făcut Egiptenii din trecut, care au săpat canale pentru ca apele Nilului să poată fertiliza ţara.

Nu sunt pentru dezmăţ, dar nu sunt nici pentru puritanism. A suprima totul înseamnă a ignora motivul pentru care Dumnezeu a creat bărbatul şi femeia. Când am fost în Grecia am vrut să văd mănăstirile Muntelui Athos. Am vizitat totul, am vorbit cu călugării care locuiesc acolo şi chiar dacă am admirat operele de artă am plecat din acel loc cu o impresie puternică de supărare şi tristeţe. Pentru că călugării trăiau după concepţii complet eronate, şi în particular aceea a exilării principiului feminin, pentru că tot ceea ce este

feminin este rău şi diabolic. Au mers atât de mult în rejecţia principiului feminin că, nu numai că femeile nu au acces la ei, ci nu au nici măcar dreptul de a avea o capră, pentru că e o femelă. Spuneţi-mi dacă Domul le-a inspirat o aşa filozofie!

Eu nu sunt nici pentru puritani nici pentru dezmăţ, şi vă aduc o a treia soluţie: cu aceasta sunteţi legaţi din tot sufletul şi din tot spiritul la Sursa dragostei, şi în acelaşi timp nu părăsiţi pământul, vă faceţi treaba aici pe pământ. Iată a treia soluţie. şi într-o zi veţi înţelege că e cea mai bună: a avea în acelaşi timp Cerul şi pământul.

Nu ştiu dacă veţi fi convinşi de explicaţiile mele, dar poate că peste un timp veţi fi obligaţi să o faceţi pentru că veţi vedea că am găsit soluţia multor probleme pe care alţii nu au găsit-o pentru că nu au îndrăznit sau nu au putut să le alăture pe cele două: sau dădeau curs liber forţelor sexuale şi sfârşeau în dezmăţ, sau le suprimau complet şi deveneau eunuci. Dar când suprimăm această forţă, suntem nimiciţi, pierdem sensul, gustul vieţii, şi chiar ne acrim, devenim răi. Şi, ce puteţi aştepta de la un eunuc? Să compună simfonii, să scrie poeme? Cu un eunuc nu mai e nici o creaţie, e sfârşitul, e moartea.

Cap. 4 - Despre plăcere

I. Nu căutaţi plăcerea, vă va sărăci

Tineretul de astăzi cere libertatea sexuală crezând că în ea va găsi înflorirea, fericirea, bucuria. Acum, pentru că se poate procura uşor pilula contraceptivă, ei se bucură pentru că nu mai e necesar să reflecteze, să se controleze, să existe stăpânire de sine. Nu, nu, să închidem ochii şi să mergem înainte!... şi în lumea

întreagă vedem că această faimoasă pilulă are din ce în ce mai mare succes. Mai întâi, desigur, ea a fost pusă la punct din motive de echilibru demografic, dar apoi s-au adăugat alte motive, deloc demografice, şi mai ales dorinţa de se bucura fără piedici de toate femeile şi de toţi bărbaţii. Spuneţi-mi dacă fetele de treisprezece ani chiar au nevoie de pilulă... Cu toate acestea, ele sunt lăsate să se servească deja de pilulă, şi am auzit că, în unele şcoli chiar profesorii sunt cei care le distribuie elevelor, da, profesorii!

Lăsând tinerii să se grăbească să experimenteze un domeniu pe care nu-l cunosc, deschidem pentru ei poarta tuturor dereglărilor fizice şi psihice. Ei fac experienţe, dar nu ştiu că aceste experienţe vor avea pe termen lung rezultate catastrofale şi se vor dezaxa şi se vor îmbolnăvi. În realitate, nici cei care s-au pronunţat pentru pilulă nu au înţeles ceva, nici cei care s-au opus. Cei care s-au pronunţat pentru, au făcut-o de complezenţă: ştiind că mulţi oameni sunt slabi, au cedat în faţa acestei slăbiciuni; şi ceilalţi, care s-au opus, au făcut-o din ipocrizie, în numele vechilor tradiţii morale şi ei sunt primii care nu le respectă în viaţa lor personală.

În tot cazul, punându-se pilula la punct, ştiinţa care credea că face un mare serviciu oamenilor, n-a făcut decât să le permită să se dedea la tot felul de excese, să devină slabi, senzuali şi bolnavi. Iată binefacerile ştiinţei! Înainte de pilulă, băieţii şi fetele erau cel puţin obligaţi să se gândească, să se stăpânească puţin (nu pentru motive de moralitate şi puritate, desigur, ci pentru frica de consecinţele neplăcute ce puteau urma), în timp ce acum nu mai e cazul să se controleze, se pot lăsa în voie.

Vă voi da o imagine. Ştiţi cum mergeau vapoarele în trecut. Jos, erau maşiniştii care trebuiau să se ocupe să pună cărbune în cazane, şi graţie lor vaporul avansa; dar ei înşişi nu ştiau direcţia, trebuia să fie un căpitan, acolo sus, să se ocupe de direcţie şi să dea ordine; dar el singur nu avea mijloacele necesare pentru a face să avanseze vaporul. Iată încă o imagine a omului: emoţiile, sentimentele, instinctele sunt combustibilul care trebuie pus în cazane pentru ca vaporul să poată avansa. Dar dacă nu e cineva raţional şi lucid sus pentru a se orienta, vaporul se va sparge în bucăţi...

În timpul unei croaziere în Oceanul Arctic o doamnă a întrebat căpitanul: „Ce se va întâmpla dacă vaporul va întâlni un iceberg? - O, răspuse căpitanul, icebergul îşi va continua drumul, doamnă”. Şi vaporul? El n-a spus nimic de vapor, pentru că era evident! Şi omul, la fel, dacă „vaporul” său loveşte un iceberg, să nu mai vorbim. E simbolic, desigur: „căpitanul” este aici în cap, „Maşiniştii” sunt peste tot în corp: pântecul, stomacul, sexul... Atunci eu spun tinerilor: dacă vă luaţi numai după modul vostru de a gândi, după înclinaţiile, predilecțiile voastre, e sigur că vă veţi sparge capul, pentru că aceste impulsiuni sunt oarbe.

Mai înainte, la televizor, am auzit o fată drăguţă declarând: „Îmi satisfac toate dorinţele fără complexe”. Iată, ea s-a debarasat de „complexele” ei, adică de înţelepciune, stăpânire de sine, discernământ... Da, pentru că acestea păreau că sunt complexe, şi complexele nu sunt bune, trebuie să ne debarasăm de ele! Pentru a merge unde? Pentru a găsi ce? Pentru a face ce? Nu contează ce!

Eu aş pune o întrebare tuturor acestor băieţi şi fete care cred că ştiu aşa bine ce trebuie să facă: „Când

sunteţi la servici, într-o uzină, în faţa unui aparat, când conduceţi o maşină, nu vă controlaţi maşina? Nu o stăpâniţi? Şi de ce în toate domeniile, când faceţi bucătărie, când faceţi ceai sau cafea, de ce dozaţi căldura, zahărul şi toate ingredientele?” Ei bine, învăţaţi că, în voi, cu motoarele voastre, aparatele voastre, este acelaşi lucru. Dacă nu sunteţi atenţi, dacă nu le dominaţi, veţi vedea ce o să vi se întâmple!

Pe moment, tineretul nu are decât o singură idee: cum să sară toate barierele morale pe care Iniţiaţii trecutului le-au plasat pentru a împedica oamenii să trăiască în pasiuni şi dezordine. Câte civilizaţii strălucitoare au dispărut, răvăşite de maladii morale şi fizice, pentru că erau dedate la xxx sau la culte legate de orgii! Generaţia actuală vrea să se elibereze de toate aceste tabu-uri, să se scutească de toate regulile pentru a gusta cea mai mare plăcere posibilă, şi această mişcare a luat o aşa amploare că lumea se întreabă ce ar putea opri-o.

În realitate, numai lumina unui Învăţământ iniţiatic poate reţine oamenii din această cădere vertiginoasă. Această lumină le va arăta că dedându-se numai la plăceri îşi sacrifică energiile cele mai preţioase. Pentru că, pentru a alimenta acest foc care îl posedă, ei sunt obligaţi să-i dea toate resursele, toate mobilele casei, până la mese şi scaune - simbolic vorbind; plăcerea sexuală e un jăratec pe care ei sunt obligaţi să-l întreţină cu chiar substanţa fiinţei lor, imposibil să-l întreţii cu afacerile vecinului sau cu lemnul pădurii: el se hrăneşte cu propriile lor rezerve, cu propriul lor combustibil... Pentru a se menţine în fiecare zi aşa cum o fac în efervescenţă şi erupţii vulcanice, ei sunt obligaţi să-şi ardă chintesenţa. De fiecare dată, fără să o ştie, îşi pierd o parte din frumuseţea lor, inteligenţa

lor, puterea lor, şi la sfârşit, când au cheltuit tot, se regăsesc urâţiţi, abrutizaţi şi bolnavi.

Dacă ar exista o balanţă în care omul să poată să pună pe un taler ceea ce câştigă gustând plăcerile senzuale, şi pe celălalt ceea ce pierde abandonându-se lor, va constata că pierde aproape tot şi nu câştigă aproape nimic, deci aceasta nu merită să-ţi dai osteneala. Dar cum el nu se gândeşte niciodată că senzaţiile se şterg sau se uită (ceea ce am mâncat ieri nu contează pentru astăzi), el îşi pregăteşte o existenţă de sărăcie. În timp ce dacă face un efort de a refuza, suferă un moment, dar îşi pregăteşte un viitor magnific. Deci, pierde câteva senzaţii, dar îşi câştigă viitorul său. Cei care nu gândesc ar spune: „Eu sunt mulţumit, mă simt bine!” E adevărat, dar nu mai au viitor. Să luăm exemplul beţivului, care rezumă o întreagă filozofie: îşi caută plăcerea în vin, îl bea şi e mulţumit. Da, dar după, dacă continuă, cum vor reacţiona şeful său, familia, prietenii?... Şi se pregăteşte să cadă în râu. Deci, senzaţia e agreabilă dar nu durează, viitorul e râul.

Cunoaşteţi povestirea din Biblie unde Esau cedează dreptul său de întâi născut fratelui său Iacob pentru o farfurie de linte?... Pentru o senzaţie, o plăcere el a sacrificat dreptul său de întâi născut şi Iacob a profitat. Iată o poveste asupra căreia nu prea ne-am oprit pentru a o interpreta. Marea majoritate a oamenilor sunt aşi în a se priva de ceea ce e mai preţios în schimbul unei plăceri; aşa, da, ştiu să o facă, e formidabil! Când vom înţelege necesitatea de a ne priva de unele plăceri pentru a obţine alte achiziţii infinit mai preţioase?

Nu se mai respectă morala pentru că nu se ştie că la origine, ea e fondată pe o ştiinţă veritabilă. Fără a

vedea, stupid, vrem să dăm o ieşire tuturor capricilor, fără a şti că fugim spre ruină, pentru că distrugând barajele şi digurile totul e inundat, devastat, e inevitabil. Iată de ce spun tineretului: „Copiii mei, trebuie să învăţaţi să discerneţi unde vă va antrena fiecare din dorinţele voastre”. Dacă vă veţi simţi sărăciţi, slăbiţi şi nefericiţi, este din cauză că aţi luat-o pe un drum greşit. Alegeţi deci altul! Nu vă angajaţi pe un drum pentru singurul motiv că e agreabil, dulce, pentru că vă veţi ruina spiritual şi chiar fizic.

II. Cum să înlocuim plăcerea cu munca

Majoritatea oamenilor caută plăcerea, se agaţă de plăcere ca şi cum nu ar fi nimic superior ei. Şi aici se înşeală. Vă voi arăta aceasta dându-vă un mic exemplu din preistoria omului.

Chibriturile şi brichetele s-au inventat recent, pentru a aprinde focul. Strămoşii noştri îndepărtaţi aveau mai multe metode. Una din ele consta în a folosi două bucăţi de lemn care se frecau una de alta; această frecare producea la început căldură, şi după câtva timp, brusc, tâşnea o flacără: lumina. Voi cunoaşteţi toţi acest fenomen, dar v-aţi gândit să-l aprofundaţi spunându-vă că, pentru că e un fenomen fizic, mecanic, trebuie să aibă în el mari adevăruri psihologice, care trebuie descoperite? Nu, constataţi faptele şi le lăsaţi aşa, goale de sens, fără să căutaţi să le aprofundaţi şi să le interpretaţi.

Să vedem acum învăţătura pe care o putem trage din acest fenomen. Luând deci două bucăţi de lemn pe care le frecăm una de alta. Această frecare e o mişcare, această mişcare produce căldură şi căldura se transformă în lumină. Mişcare, căldură şi lumină sunt trei laturi ale triunghiului de care v-am mai vorbit şi el

reprezintă fiinţa umană. Mişcării îi putem asocia voinţa, activitatea, forţa; căldurii îi corespunde inima, sentimentul, dragostea; luminii îi corespunde inteligenţa, gândul şi înţelepciunea. Dar la fel cum omul poate produce lumină în plan fizic, el o poate de asemenea face să strălucească în el însuşi, prin acte, exerciţii, produce o căldură, începe să încerce sentimente; şi dacă nu se opreşte aici, dacă ştie să meargă mai departe poate ajunge în fine la lumină, adică la înţelegere.

Vom studia acum acest proces în domeniul dragostei. Ce fac oamenii în dragostea fizică? Simbolic, putem spune că se freacă ca şi cele două bucăţi de lemn, pentru a produce căldură, adică o senzaţie de plăcere. E foarte bine, dar de ce se opresc aici? De ce lumina nu apare? De ce nu sunt iluminaţi? Ar trebui ca dragostea să le aducă lumină, ar trebui să înţeleagă toate misterele creaţiei, să devină lucizi şi clarvăzători! Ei nu, ei mai mult se abrutizează.

Mişcarea şi căldura, iată ce înţeleg oamenii, pentru moment, din dragoste, asta e tot; ei se opresc la jumătatea drumului, nu merg până la lumină. Pentru a produce lumină, nu trebuie să căutăm numai plăcerea, pentru că plăcerea absoarbe toate energiile şi împiedică lumina să strălucească. Deci, e simplu, e clar: nu trebuie să te opreşti pe drum, trebuie să mergi până pe culme, până la lumină. Evident, vor fi pe drum multe lucruri de văzut, lucruri seducătoare, da, oglinda ciocârliilor... dar dacă te opreşti acolo, nu vei atinge scopul. De aceea eu spun îndrăgostiţilor: aţi declanşat mişcarea şi această mişcare produce căldura, e bine, dar trebuie acum să mergeţi până la lumină, pentru că lumina este finalul, scopul întregii activităţi.

Aproape toţi de opresc la mijlocul drumului pentru că aici totul este atrăgător, strălucitor... Dar tot aici veţi întâlni sirene şi veţi fi sfâșiați. Amintiţi-vă legenda lui Ulise; el ştia că va întâlni sirene care vor încerca să-l atragă prin cântul lor pentru a-l devora. De aceea şi-a luat măsuri de precauţie: a astupat urechile tovarăşilor săi cu ceară pentru a nu auzi vocea sirenelor, altfel nu ar fi putut rezista farmecului lor... Pe când el, nu şi-a astupat urechile pentru că voia să le asculte, dar a spus tovarăşilor săi: „Legaţi-mă de catarg, şi dacă vă fac semn să mă dezlegaţi, strângeţi legăturile şi mai tare!” Vaporul s-a apropiat de insula sirenelor şi auzind glasul lor Ulise şi-a pierdut capul, voia să meargă să li se alăture şi a strigat: „Dezlegaţi-mă! Eliberaţi-mă!” El îşi ameninţa tovarăşii că-i omoară dacă nu-l ascultă. Dar ei, fideli consemnului, l-au lăsat legat... Vedeţi, sirenele semnifică jumătatea drumului, şi la jumătatea drumului nu trebuie să ne oprim. Desigur, tot farmecul şi toate seducţiile sunt aici, dar nu trebuie să ne oprim .

Cunoaşteţi „Parsifal”, opera lui Wagner. Parsifal ajunge într-o preerie unde se găsesc tinere femei, fete-flori, care încearcă să-l seducă, dar în spatele acestor flori, se ascund şerpi... Aceste poveşti, şi mai sunt multe altele în literatura mondială, conţin mari adevăruri oculte. Ulise, Parsifal sunt simboluri ale Iniţiatului care întâlneşte tentaţii pe drumul său. Dar el nu trebuie să se oprească, dacă nu îşi pierde viaţa. Trebuie să continue până pe culme, pentru că odată ajuns acolo, el va primi totul, i se va da totul: odihna, hrana, frumuseţea, dragostea.

Pot să vă prezint această aventură un pic altfel. Aveţi o misiune de îndeplinit şi pentru aceasta trebuie să treceţi printr-o pădure, dar iată că în pădure sunt tot

felul de flori şi fructe, şi peste tot fragi...Atunci, începeţi să le culegeţi fără să vă daţi seama că pierdeţi mult timp; evident, ele sunt frumoase şi apetisante! Dar iată că se lasă noaptea, nu mai vedeţi să vă orientaţi, v-aţi rătăcit; începeţi să auziţi strigăte de animale, trosnetul arborilor şi sunteţi înspăimântat... Ei da, iată ce se întâmplă discipolilor care se opresc în drum din cauza frumoaselor frăguţe!... Veţi spune că nu mergeţi niciodată să adunaţi fragi. E posibil, dar aceste fragi pot fi câteva fete drăguţe, sau câteva pahare la bistro. E simbolic, înţelegeţi. Micile frăguţe pot fi şi căpşuni mari.

Şi plăcerea este fragii, sirenele, fetele-flori, şi dacă cădeţi pradă lor, veţi fi mâncat. De către cine? De către elementali, de larve, de indezirabili, de spirite subterane. Ei văd că sunteţi pe cale să daţi un festin şi sosesc. V-am mai spus: schimburile între bărbaţi şi femei sunt festinuri care atrag spirite ale lumii invizibile. Şi dacă în aceste schimburi ei nu caută decât plăcerea, ei invită la acest festin tot felul de entităţi inferioare care se hrănesc pe cheltuiala lor, în timp ce ei înşişi nu încetează să se pericliteze.

Sunt multe lucruri de spus despre aceste festine. Când un om foarte bogat dă o recepţie, îi trebuie, pentru recepţie, o cantitate de platouri variate, vinuri, flori... şi apoi veselă, argintărie, feţe de masă, cristaluri... Toate acestea costă mult, şi mulţi se ruinează uneori cu recepţiile lor somptuoase. Ei bine, acelaşi fenomen se produce la îndrăgostiţi când nu sunt luminaţi: ei îşi risipesc capitalul. Din păcate ei nu o văd, nu percep că îşi cheltuie forţe şi energii fluidice, şi nu ştiu de asemenea că unde pleacă aceste energii. Dar după câtva timp, mergeţi să-i vedeţi! ruinaţi, jumuliţi, da.

Şi apoi, când se dau recepţii mari de care v-am vorbit, adesea hoţi şi escroci se strecoară printre invitaţi şi profită de prezenţa mulţimii pentru a fura bani, bijuterii, obiecte de artă. Acelaşi lucru se produce la îndrăgostiţi. În timpul festinului lor hoţii intră în ei, dar hoţi de cea mai joasă specie, pentru că ei nu fură obiecte ci tot ceea ce este în inima şi în capul stăpânilor casei. Ei le fură inspiraţia, le fură ideile, elanurile, proiectele; şi odată ce sunt deposedaţi, cei doi nefericiţi nu mai au acelaşi entuziasm, aceeaşi dorinţă de a cunoaşte secretele universului... Nu, ei au acum alte dorinţe mult mai prozaice. Ei da, trebuie studiat, trebuie observat şi prin legea analogiei să ştim interpreta tot ceea ce se întâmplă în existenţă.

Dragii mei fraţi şi surori, v-am îndrumat spre adevărurile pe care Inteligenţa cosmică mi le-a revelat. Am studiat şi am observat oamenii, şi am văzut că ceea ce vă spun aici e adevărul absolut. Când ei sunt numai sub influenţa dorinţei, plăcerii, bărbatul şi femeia introduc hoţi în ei. Trebuie să aibă un scop mai elevat pentru a face să strălucească lumina. Lumina poate să-i sfătuiască asupra aceloraşi ospăţuri, aceloraşi invitaţii, dar în loc să atragă toţi nedoriţii planului astral, ei vor invita îngeri şi divinităţi să se bucure cu ei. Şi când aceste entităţi celeste vor împărţi ce au, ele le vor lăsa cadouri; astfel, ei vor primi de o sută de ori mai mult decât nu le-au dat ei. Acolo, nu vor mai fi pierderi, din contră, vor fi revelaţii, entuziasm, elanuri... şi ei vor întineri, vor reînvia.

Nu aruncându-se în plăcere vor găsi oamenii soluţia problemei sexuale. Pentru că plăcerea nu este decât jumătatea drumului şi, dacă vor rămâne acolo, puţin câte puţin ei se vor simţi legaţi, îşi vor pierde libertatea. Când a căzut prea multă umiditate pe

aripile unui fluture, el nu mai poate zbura. Atunci iată, aceasta e plăcerea: prea multă umiditate! Când văd un om a cărui aripi nu mai pot să-l poarte (simbolic vorbind) nu am nevoie să-l întreb unde s-a băgat, ştiu că şi-a expus aripile la umiditate. Umiditatea, e foarte clar pentru mine, împiedică zborul. Şi pentru a le usca la lumină, trebuie mult timp. De aceea, atenţie, nu vă lăsaţi înşelaţi de plăcerea care vă va opri din drum... Mergeţi până la lumină!

Dar înţelegeţi-mă bine: eu n-am spus că bărbaţii şi femeile nu trebuie să-şi dăruie multă dragoste. Ei trebuie să-şi dăruie multă dragoste, dar o dragoste mai elevată, mai luminoasă. Adică în loc să se mulţumească de schimburile din planul fizic, a se excita, a se satisface şi apoi a sforăi, ei trebuie să fie conştienţi de importanţa şi chiar de valoarea sacră a actului sexual. Dar nu, toţi sunt grăbiţi, grăbiţi să se afunde în mlaştini, nu mai au timp de a reflecta.

Priviţi cum se petrece aceasta în mod obişnuit: aceste gesturi atât de sacadate şi febrile, aceste priviri întunecate de senzualitate... Bărbatul vrea să xxx, să mănânce, să se desfrăbăleze, şi în acest moment, femeia, care este atât de proastă, se simte fericită văzând în privirea bărbatului dorinţa de a o devora! Ea ar trebui mai repedă să fie speriată de ce o aşteaptă, pentru că această privire arată că bărbatul este gata să o devasteze, de a-i lua tot; dar ei îi place asta, ea nu cere decât aceasta. Şi chiar, dacă o priveşte cu respect şi minunare, cu o mare lumină şi o mare puritate, ea nu e atât de mulţumită: „De la acesta, gândeşte ea, nu te poţi aştepta la nimic”, şi îl abandonează. Instinctiv, femeii îi place să se simtă ca un aluat în mâinile unui brutar, întoarsă, frământată, brutalizată, aceasta îi place, în timp ce respectul şi privirile celeste nu îi spun

mare lucru. Există excepţii dar în general e atât de adevărat!

Veţi spune: „Dar atunci, nu trebuie să avem plăcerea niciodată?” Ba da, dar trebuie să căutaţi o plăcere mai subtilă, mai spirituală. Acea plăcere pe care o înţelegem pentru moment sfârşeşte prin a se transforma în otravă şi amărăciune. Când decupăm o bucată de plumb, ea străluceşte câteva clipe şi apoi se închide la culoare. Iată cu ce se aseamănă plăcerea: cu plumbul. Pentru ca plăcerea voastră să rămână strălucitoare şi rezistentă ca aurul, trebuie să o înnobilaţi, adică a-i adăuga un alt element: gândul. Dar pentru aceasta, trebuie înlocuită ideea de plăcere prin ideea de muncă.

Munca este atunci când omul decide să nu-şi mai irosească energiile în căutarea plăcerii, ci să le utilizeze pentru a face să funcţioneze alţi centri, sus, în creierul său... În loc de a lăsa să se dezlănţuie în el toate turbioanele şi erupţiile vulcanice, să-şi păstreze luciditatea pentru a canaliza aceşti curenţi şi a-i dirija, cu scopul de a trezi noi facultăţi care vor face din el un geniu, un Iniţiat, o divinitate. Iată cum transformă căldura în lumină: înlocuind plăcerea prin muncă, şi din acest moment adevărata plăcere va începe să-l învăluie: o plăcere care nu depreciază, ci de data aceasta, ridică şi înnobilează.

Desigur, mulţi pretind că luciditatea omoară plăcerea. Nu, în realitate gândirea a fost dată omului pentru a trăi mai bine adevărata dragoste; fără ea, partea animalică, primitivă îşi va întinde asupra lui întreaga putere. Gândirea, inteligenţa prin intermediul gândirii trebuie să controleze, orienteze, sublimeze energiile. Dacă în dragoste păstraţi gândirea lucidă, dacă ea e trează şi supraveghează, controlează,

dirijează forţele, evident că nu veţi simţi acea plăcere pe care mulţi oameni o aşteaptă, adică animalică, grosieră, lipsită de nobleţe, de spiritualitate şi de altfel necontrolabilă, dar graţie gândurilor voastre, puteţi face o muncă spirituală, şi în loc să se transforme în plumb, această plăcere se va transforma în aur pur, în încântare, în extaz.

Plăcerea este consecinţa unui act care e mai mult sau mai puţin în armonie cu alte substanţe, alte prezenţe. Deci, dacă un act e în armonie perfectă cu lumea divină, plăcerea care decurge este lărgită şi multiplicată până la infinit. Pentru moment, simţiţi o anumită plăcere, dar ea e atât de grosieră, inferioară, şi trebuie să plătiţi aşa de scump încât nu merită efortul. Trebuie trăită plăcerea, da, dar o plăcere atât de lărgită şi subtilă încât vă revelează tot universul, care vă face luminoşi, frumoşi. expresivi, puternici şi utili!... O astfel de plăcere, da, merită osteneala, şi natura nu vă va priva de restul.

Iată, dragii mei fraţi şi surori, nu trebuie să vă opriţi pe drum, trebuie să depăşiţi limita plăcerii, să încetaţi să stagnaţi la acest nivel prea de jos: trebuie să urcaţi, să răzbateţi prin nori până la soare, la lumină. Nu rămâneţi sub nori: puneţi în toate acţiunile voastre un scop luminos. Orice aţi face, fie că mâncaţi, vă plimbaţi sau îmbrăţişaţi pe cineva, să aveţi ca scop lumina. Nu faceţi nimc doar pentru plăcerea voastră. Omenirea e în degringoladă chiar pentru că se lasă ghidată de plăcere. Îmi veţi spune: „Dar dacă nu vom mai avea plăcerea de a face diverse lucruri, aceasta nu mai are nici un sens!” Ba da, pentru că toate merg împreună: dacă lumina şi căldura sunt acolo, adică inteligenţa şi dragostea, plăcerea va fi obligatoriu şi ea. Numai calitatea plăcerii se schimbă, natura sa,

intensitatea sa. Deci, meditaţi, reflectaţi şi nu uitaţi niciodată că dragostea voastră trebuie să vă aducă până la lumină.

Cap. 5 - Pericolele tantrismului

Există o ştiinţă a sublimării forţei sexuale care se numeşte, în India şi Tibet, Tantra-Yoga. Ea cuprinde tot felul de metode şi eu v-am vorbit de una din ele pentru a vă face o idee asupra acestei ştiinţe. În timpul anilor, yoghinul studiază ce este dragostea, meditează, ţine post, face exerciţii de respiraţie. Când e bine pregătit, i se găseşte o tânără femeie, şi ea instruită în aceste practici, şi începe să locuiască timp de patru luni în aceeaşi cameră cu ea: el se pune complet la dispoziţia ei, divinizând-o, crezând că ea e o manifestare a Mamei Divine; dar nu o atinge. Mai departe, ei încep să doarmă în acelaşi pat: timp de patru luni femeia se aşează în partea dreaptă a bărbatului, apoi patru luni în partea lui stângă, şi nici acum nu se ating. În fine, când au obţinut cea mai mare stăpânire de sine, încep să se îmbrăţişeze şi chiar să fuzioneze, dar într-o aşa puritate că această fuzionare poate dura ore fără cea mai mică emisie din partea bărbatului.

Evident, foarte puţini oameni pot avea o idee despre ceea ce reprezintă aceasta, pentru că în general, de îndată ce dorinţa sexuală se trezeşte ei se grăbesc să-i dea curs. După ştiinţa tantrică, irosirea acestei chintesenţe este moartea, în timp ce sublimarea ei este viaţa eternă. Astfel unii iniţiaţi au obţinut nemurirea; ei da, acestea nu sunt cuvinte, ei au devenit nemuritori.

Pentru a putea fără pericol a se scufunda în amorul fizic şi a înfrunta instinctele, pasiunile, sexualitatea,

oceanul plăcerilor trebuie să fii foarte tare, foarte pur. Cei care sunt capabili scot din aceste adâncimi perle preţioase, ca şi pescarii care plonjează în ocean pentru a aduce scoici perliere fără a rămâne prizonierii algelor şi fără a fi mâncaţi de rechini. Dar aceste experienţe nu sunt recomandate pentru toţi. Trebuie să fii stăpânul acestei forţe formidabile pentru a îndrăzni să o înfrunţi, şi eu nu vă sfătuiesc să începeţi să practicaţi acest fel de yoga, v-am expus numai câteva aspecte.

Numai dacă aţi mers foarte sus, în superconştiinţă, gustând acea dragoste care este chintesenţa lui Dumnezeu Însuşi, vi se permite totul fără pericol; în acel moment, nimic nu vă poate vătăma sau murdări, nu puteţi comite nici un păcat. Dar dacă nu aţi ajuns până acolo, staţi liniştiţi! Nu există decât foarte puţine fiinţe pe pământ care îşi pot permite să coboare în profunzimile naturii lor pentru a transforma totul, a sublima totul, a face totul luminos şi frumos. Şi aceasta este ceea ce numim „a alătura cele două extreme” adică sus şi jos, superior şi inferior. Dar dacă, fără a fi ajuns până la lumea superioară întreprindeţi această coborâre, lumea inferioară vă va nimici, pentru că nu sunteţi nici protejat, nici înarmat şi nu posedaţi nici un aparat pentru a transforma materialele Infernului în perle, în aur sau în pietre preţioase.

Iată misterul răului şi a Infernului. Numai când ajungem pe culme putem înţelege sensul răului. Până acolo, răul e indescifrabil, incompresibil. Nu putem rezolva problema răului prin raţionament, prin studii, lecturi; problema răului este deasupra înţelegerii umane. În realitate, răul nu există. Răul este rău numai pentru cei slabi. Pentru cei care nu sunt pregătiţi, care nu ştiu să se servească de el, răul există, e o realitate foarte puternică. Dar pentru fiii lui Dumnezeu, pentru

marii Maeştri, răul, despre care religia creştină a vorbit atât de mult fără să-l înţeleagă, e o materie preţioasă, bogată pe care ei o exploatează şi de care se servesc pentru munca lor.

Când eram în India, am întâlnit anumiţi yoghini ce se chemau siddhas. Aceştia sunt fiinţe pentru care nimic nu e murdar sau impur; ei se hrănesc cu deşeuri, cu organe de animale, excremente de orice fel, pentru că au avut voinţa să transforme totul pentru a obţine puteri magice formidabile; şi chiar le obţin cu adevărat, am verificat. Numai că, după părerea mea, nu e necesar să utilizezi metode atât de barbare şi inestetice.

Deci, în ceea ce priveşte tehnicile tantrice, eu nu sunt chiar de acord cu ele, mai ales când ele trebuie să fie practicate de Occidentali. Pentru a sublima forţa sexuală Învăţământul Fraternităţii Albe Universale dă alte metode, şi când le veţi cunoaşte, veţi vedea că acest Învăţământ depăşeşte de departe toate tradiţiile creştine de puritate şi de castitate aşa-zise, care sfârşesc prin a face din om un fel de eunuc, cum depăşeşte acele doctrine care, sub pretextul tantrismului, antrenează oamenii în tot felul de excese sexuale. În secolul trecut, a existat în Anglia un ocultist Aleister Crowley, care, vrând să facă experienţe asemănătoare cu cele a Tibetanilor, s-a afundat în magia neagră şi a sfârşit prin a aduce la nebunie pe anumite femei cu care îşi făcea experienţele. El avea puteri, desigur, dar la ce preţ le-a obţinut!

De aceea nu vă sfătuiesc să vă aventuraţi în aceste experienţe, pentru că vă veţi lăsa penele şi fulgii. Pentru a practica tantrismul, trebuie să fii foarte exersat, foarte stăpân de sine, şi chiar şi atunci este

extrem de riscant. Dacă sunteţi cu adevărat decişi să vă sublimaţi forţa sexuală, cea mai bună soluţie este de a menţine o anumită distanţă şi de a nu lua dragostea decât în doze homeopatice, adică a ajunge în relaţiile voastre cu bărbaţii şi femeile să vă mulţumiţi cu o privire, cu un surâs, cu câteva cuvinte, cu o strângere de mână. Dacă doriţi să scurtaţi distanţa, să vă apropiaţi, să fuzionaţi, e şi mai dificil: odată căzuţi în foc, nu veţi mai putea să vă controlaţi, nu veţi mai fi stăpâni pe energiile voastre, şi e inutil din acel moment să mai vorbim de tantrism!

Cap. 6 - Iubiţi fără a aştepta să fiţi iubiţi

V.am spus, cunosc metodele Tantra-yoga, dar am mers mai departe. Eu nu găsesc necesar pentru a sublima forţa sexuală şi a obţine o perfectă stăpânire de sine, de a face toate aceste experienţe descrise în operele tantrismului hindus sau tibetan. Există o altă Tantra-yoga care le depăşeşte şi căreia îi sunt partizan.

Una din metodele acestui tantrism este de a învăţa să iubeşti fără să aştepţi să fii iubit, pentru că atunci, sunteţi liberi şi puteţi face multe cu această libertate. Din nefericire oamenii nu ţin deloc la libertate, ei nu o caută; din contră, ei caută să se înlănţuie, libertatea îi apasă, îi necăjeşte, nu ştiu ce să facă cu ea. În timp ce cu constrângerea, loviturile chiar, acolo cel puţin există de ce să te ocupi... Da, suferind, plângând... Numai marii Maeştri au rezolvat problema: ei nu se preocupă să ştie dacă sunt iubiţi sau nu, ei fac ca şi soarele care trimite fără încetare dragostea sa tuturor creaturilor. Pe aceştia nu-i interesează să ştie pe cine va cădea această dragoste - pe nimeni sau pe toată lumea. Ceea ce-i interesează, este că această energie

divină trece prin intermediul lor şi că se simt dilataţi, fermecaţi, inspiraţi, şi numai aceasta contează.

Mulţi au venit să-mi prezinte această problemă: ei iubesc un bărbat sau o femeie care, într-un fel sau altul, s-a depărtat de drumul bun: trebuie să continue să iubească această persoană? Desigur, dragostea pe care o avem pentru o fiinţă produce tot timpul asupra lui anumite efecte benefice în regiunile subtile, şi a o iubi este deci un fel de a o ajuta. Dar pe de altă parte, e preferabil să nu consacri prea mult timp şi prea multe energii cuiva care nu merită. Singurul lucru important este de a iubi, şi dacă nu pe acel bărbat sau acea femeie, atunci alte persoane, lumea întreagă, pentru că sursa continuă să curgă. Spre cine curge ea, nu e important; ea nu trebuie să se oprească din curgere, asta e tot, dacă nu, nouă înşine ne facem rău: nu mai suntem inspiraţi, avem aripile tăiate. Pentru a iubi din nou nu trebuie să aşteptăm de a cădea asupra unei alte mutriţe atrăgătoare, dacă nu, aceasta este începutul sfârşitului!

Dar pentru a înţelege ce am spus trebuie ştiut că adevărata dragoste este deasupra atracţiei sexuale şi chiar deasupra sentimentului. Adevărata dragoste este o stare de conştiinţă. Atracţia e un fenomen care nu se poate produce relativ la toate creaturile, pentru că e o chestiune de lungime de undă, de vibraţii, de fluide, ea depinde de elemente pur fizice.

Sentimentul este deja superior atracţiei, pentru că poate fi inspirat de factori de ordin moral, intelectual, spiritual. Dar sentimentul este de asemenea variabil: o zi iubim, următoarea zi nu mai iubim. Mergeţi şi vedeţi dacă sentimentele oamenilor relativ la soţul lor, soţia lor, copiii lor, amanţii lor, amantele lor sau amicilor lor sunt stabile! În timp ce dragostea trăită ca o stare de

conştiinţă este deasupra circumstanţelor şi persoanelor. Este starea unei fiinţe care s-a purificat într-atât, care şi-a dezvoltat într-atât voinţa că a reuşit să se ridice până la regiunile sublime ale dragostei divine, şi atunci orice ar face, mănâncă, se plimbă, munceşte, se întâlneşte cu alţi oameni, simte această dragoste în el şi dispune de ea pentru a ajuta toate creaturile.

Pentru a ajunge la această stare de conştiinţă trebuie să învăţaţi să vă stăpâniţi, pentru ca nimic să nu se poate face în afara deciziei voastre, voinţei voastre. Vreţi să îmbrăţişaţi o fată... ei bine da, puteţi să o faceţi, dar numai când voi înşivă vă decideţi, şi nu aveţi dreptul de a vă decide înainte de a vă fi purificat în timpul a mulţi ani pentru a nu lăsa nici o urmă pe ea, dacă nu, lumea invizibilă vă va judeca şi vă va condamna. Nu aveţi dreptul să îmbrăţişaţi pe cineva, de a avea schimburi fizice cu el (ea) decât dacă aţi ajuns la acest grad de elevare la care nu îi lăsaţi decât viaţă, lumină, elemente care trebuie să continue să acţioneze asupra lui pentru binele său.

În ziua când veţi ajunge să simţiţi dragostea ca o stare de conştiinţă, dragostea voastră va fi de neschimbat. Dar e o idee încă atât de departe de voi! Umanitatea întreagă e încă variabilă: iubeşte, apoi nu mai iubeşte; şi e valabil nu numai pentru creaturi, ci şi pentru obiecte, ocupaţii. Stabilitatea nu e calitatea cea mai răspândită printre oameni.

Şi chiar voi, care veniţi de exemplu la răsăritul soarelui: primele zile sunteţi exaltaţi, minunaţi, dar după câtva timp totul devine automatic, v-aţi pierdut prima dragoste. Pentru a evita ca aceasta să se producă, trebuie să vă obişnuiţi să faceţi totul aşa cum le-aţi face pentru prima dată: să mergeţi în fiecare

dimineaţă la întâlnirea cu soarele ca şi cum ar fi prima oară... să vă vedeţi în fiecare zi soţul sau soţia ca şi cum ar fi prima oară, şi chiar după cincizeci de ani să vă simţiţi minunaţi ca şi în prima zi. Veţi spune că nu este posibil. Ba da, este posibil, dacă ajungeţi să trăiţi dragostea ca stare de conştiinţă, e posibil, cu condiţia să nu simţiţi dragostea ca un sentiment sau o atracţie, ci de a o trăi ca o stare de conştiinţă.

Mulţi artişti au căutat voluntar să-şi multiplice experienţele amoroase pentru că şi-au dat seama că dragostea le întreţinea inspiraţia. Din păcate acea dragoste senzuală, egoistă, capricioasă, care era sursa câtorva inspiraţii, e adevărat, era de asemenea cauza celor mai mari dezordini. Dragostea, e ca şi vinul: vă ameţeşte, dar beţia pe care mergeţi să o căutaţi în regiunile inferioare antrenează aceeaşi decădere fizică şi morală ca abuzul de alcool. Să ştii să iubeşti este cea mai mare victorie, pentru că dragostea adevărată nu vă poate niciodată distruge, ci din contră.

Înţelegeţi de acum înainte că singurul remediu pentru problemele de dragoste este chiar dragostea. Mulţi au venit la mine pentru a se plânge de anumite indispoziţii, de anumite dezechilibre, şi le-am spus: „De ce v-aţi oprit să iubiţi? Aceste neplăceri sunt din cauză că aţi comprimat dragostea în voi; atunci ea s-a refulat şi a devastat totul. Dragostea e un torent formidabil, dar voi nu o ştiaţi, nu aţi fost luminaţi şi asta v-a adus toate barierele. Dacă vreţi să vă salvaţi de aceste suferinţe trebuie să iubiţi, să iubiţi zi şi noapte, să iubiţi toate creaturile... nu vă va mai rămâne timp pentru a suferi, veţi fi atât de ocupaţi! În timp ce acum, cu cât vă închideţi mai mult, cu cât sunteţi mai avar de dragoste, cu atât lucrurile se complică. Fiţi generoşi şi veţi fi salvaţi; daţi dragostea voastră tuturor

creaturilor. Eu asta fac, am găsit secretul. Evident, eu trec drept un naiv şi toată lumea spune: „Oh, săracul, cu inima lui..”. Dar tocmai, cu inima mea am găsit secretul pe care voi, cu intelectul vostru formidabil dezvoltat, încă nu l-aţi găsit.”

Trebuie să vă minunaţi şi să mulţumiţi în fiecare zi Cerului pentru că există pe pământ milioane de femei drăguţe pe care nu aţi avut încă fericirea de a le cunoaşte şi de a le contempla, şi milioane de bărbaţi inteligenţi şi puternici pe care nu aţi avut încă ocazia să-i întâlniţi! Trebuie să vă gândiţi la aceasta şi să vă bucuraţi... Să vă bucuraţi nu de existenţa lor ci de ideea că într-o zi îi veţi putea vedea, cunoaşte, vorbi, admira. Sunteţi miraţi, nu sunteţi obişnuiţi să vă bucuraţi pentru idei asemănătoare?... E adevărat, e un mod de a gândi destul de neobişnuit, dar atât de eficace! Acceptaţi-l şi veţi vedea rezultatele.

Veţi spune: „Da, dar ceea ce ne predicaţi aici este contra tuturor regulilor moralei. Dacă toţi bărbaţii vor iubi toate femeile şi invers, nu va mai exista familia”. Ba da, va exista o familie mare, asta-i tot. Este oare atât de rău?... Înţelegeţi-mă bine, când spun că bărbaţii trebuie să iubească toate femeile şi femeile să iubească toţi bărbaţii, aceasta nu înseamnă că ei trebuie să-şi multiplice experienţele şi că soţul trebuie să-i fie infidel soţiei şi soţia soţului. Nu, ei trebuie să fie fideli unul altuia, dar trebuie să ştie de asemenea că un singur bărbat, o singură femeie nu va putea niciodată să vă dea totul, şi că voi înşivă nu veţi putea niciodată da totul soţului sau soţiei voastre. De aceea trebuie să trăiţi împreună, lucra împreună, dar iubind lumea întreagă, surâzând lumii întregi şi lăsând şi pe altul liber să o facă. Da, doi oameni trebuie să se iubească, să fie împreună, să nu se despartă, dar

trebuie să-şi lărgească concepţia despre dragoste. Astfel soţii şi soţiile vor învăţa să trăiască bucurii mai subtile.

Dragostea va rămâne o problemă etern pusă umanităţii. Singura variaţie va rămâne în felul de a o înţelege şi de a o manifesta. În viitor, fiecare fiinţă umană va învăţa să iubească toate femeile, toţi bărbaţii, imensitatea, să-şi umple inima şi sufletul de această splendoare a Cerului: nu va mai fi loc în dragostea sa pentru nici un element egoist, personal şi limitat.

Cap. 7 - Dragostea răspândită peste tot în univers

Dacă veţi întreba un bărbat ce îi place la o anumită femeie, el vă va răspunde că-i plac sânii, picioarele, gura, părul, ochii...săi. Da, natura foloseşte aceste forme atrăgătoare, apetisante într-un scop determinat; cum ea vrea să evite dispariţia speciei umane, ea a creat deci aceste picioare drăguţe şi acest păr frumos, pentru a-i determina pe bărbaţi şi femei să populeze pământul. Dar formele nu sunt decât aparenţe; şi îndrăgostiţii nu ştiu foarte bine că în realitate, ceea ce îi atrage este ceva misterios ce se află deasupra formelor: o emanaţie, un fluid; şi dacă nu mai există această emanaţie sau acest fluid, ei nu se mai simt atraşi. De ce adesea nu suntem atraşi de femei mai drăguţe şi mai bine făcute? Le admirăm, dar nu le căutăm, nu ne îndrăgostim de ele. În timp ce alte fete care nu sunt aşa de drăguţe nici aşa bine făcute produc un efect extraordinar.

Aceasta dovedeşte că atracţia nu depinde numai de formă, frumuseţe, simetria corpului, ci şi de un

element spiritual, magic. De aceea oamenii spun că e un fenomen inexplicabil. Ba este explicabil, dar pentru acei care ştiu. Şi acum, această vibraţie, acest fluid care vă face fericit, care vă dă plenitudinea, de ce nu putem să-l găsim la un bărbat sau la o femeie ? Nu, putem să mergem să le căutăm în regiunile de unde a venit. Pentru el vine din altă parte, nu persoana l-a fabricat, el vine dintr-o sursă, de la un Creator care îl distribuie. Şi chiar, e păcat ca majoritatea timpului să ocoleşti această sursă inepuizabilă şi să mergi să îl cauţi la bărbaţi şi femei unde nu poţi găsi decât câteva particule.

Da, căutăm de fapt dragostea, nu un bărbat sau o femeie. Proba, este că un bărbat îşi abandonează femeia (sau o femeie pe soţul ei) pentru că a găsit dragostea în altă parte, la o altă femeie. Nu căuta deci femeia, ci dragostea. Şi dacă nu îl găseşte încă la această femeie, el va merge să o caute pe o a treia... a patra... Dragostea e cea care contează, nu femeia, nici bărbatul, dacă nu, ei nu s-ar despărţi niciodată.

În realitate, dragostea există peste tot în univers. Este un element, o energie care este distribuită în cosmosul întreg şi pe care oamenii pot să o primească prin piele, ochi, urechi, creier... Dragostea este peste tot, şi aceasta o plantă m-a învăţat, pentru că, v-am mai spus, eu mă instruiesc de la pietre, plante, insecte, păsări... Într-o zi, la Nice, am văzut o plantă care trăia suspendată în aer; îşi trăgea apa şi hrana din atmosferă. Am privit-o lung, şi ea mi-a spus: „Din moment ce am reuşit să găsesc un element care îmi e indispensabil - dragostea - în aer, de ce să mă afund în pământ, cum fac suratele mele? Eu am găsit un secret: extrag toate elementele subzistenţei mele din aer”. Atunci, am meditat asupra acestei plante şi am înţeles

că oamenii sunt şi ei astfel construiţi pentru a putea să extragă dragostea din atmosferă şi din soare. Dar pentru aceasta ei trebuie să înveţe să-şi dezvolte centrii săi superiori care în India se numesc chakre.

Dragostea e o energie, un fluid, o chintesenţă care există peste tot în univers: în oceane, în râuri, pe munţi, roci, iarbă, flori, arbori, pământ, şi mai ales în soare. Dragostea este o energie cosmică de o abundenţă şi de o diversitate nemaivăzută. Dumnezeu, care e atât de generos, nu a decis niciodată ca oamenii să nu o poată găsi decât în anumite locuri ale corpului bărbatului sau femeii. Altfel ar fi fost o avariţie din partea lui. Dumnezeu este şi mai generos, şi mai larg, El a distribuit dragostea în toată natura. Ignoranţii, care o caută numai în bărbaţi şi femei nu o găsesc tot timpul, în timp ce Iniţiaţii, care o caută în spaţiu, o găsesc întotdeauna. Dar de milioane de ani oamenii s-au obişnuit să considere lucrurile altfel, şi nu por să creadă că e posibil de a trăi şi de a iubi fără să ai înfipte rădăcinile în sol.

Voi căutaţi dragostea, bun, dar o căutaţi tot timpul acolo unde o caută lumea întreagă, în aceste locuri cunoscute, ereditare, fantastice - par ele, şi iată că nu este acolo plenitudinea. Poate există puţin, da, dar câteva particole nu sunt suficiente pentru a hrăni şi a sătura cu adevărat pe cei care ar vrea să bea un ocean întreg. Atunci, aceşti însetaţi trebuie să caute în continuare în altă parte.

De ce să aştepţi să găseşti un bărbat sau o femeie pentru a simţi dragostea? Iată de unde se nasc limitările, nefericirile, dificultăţile, dependenţa. Adevăraţii mari Maeştrii, ei înşişi, nu au putut să trăiască fără dragoste, dar ei o căutau, o găseau şi o luau din spaţiu, şi apoi o distribuiau peste tot în jurul

lor. Ei sunt fără încetare înconjuraţi de dragoste, ei respiră dragoste, ei mănâncă dragoste, ei contemplă dragoste, ei se gândesc la dragoste fără încetare. De aceea nu au nevoie să aştepte să le-o dea o femeie: ei o au deja, este acolo, ei sunt plini, e formidabil! Atunci, de ce să o caute în altă parte? Pentru ce să distrugă aceste senzaţii de plenitudine pentru a-şi pune jar pe cap?

Eu nu sunt împotriva dragostei, din contră, eu spun numai că trebuie să învăţaţi să o găsiţi peste tot, pentru că dragostea este peste tot. Ca şi roua. Ce este roua? Este apă evaporată în atmosferă şi care nu devine vizibilă până când nu se condensează dimineaţa pe plante. Ei da, iată, roua nu e altceva decât un fel de dragoste condensată... Şi razele soarelui? Un fel de dragoste proiectată... Totul este dragoste în natură!

Sursa, adevărata sursă a dragostei, este Dumnezeu. Dar nu există mai aproape de noi o minunată imagine a sursei divine? Ba da, soarele, care e de asemenea o sursă atât de imensă şi generoasă! Priviţi, toată creaţia beneficiază de prezenţa sa, pentru că el este cel care, prin dragostea lui infuzează viaţă în ierburi, plante, arbori... Vegetalele sunt continuu expuse luminii sale şi din ele primim noi, mai departe, viaţa. De aceea discipolul care doreşte să cunoască ceea ce este adevărata viaţă, adevărata dragoste divină, trebuie să meargă direct spre sursă, spre soare, şi privindu-l, meditând la el, iubindu-l, făcând că să penetreze din ce în ce mai mult în el însuşi, ca un fruct expus la soare el primeşte particulele sale de vitalitate pe care le poate distribui mai departe celorlalţi pentru a le da viaţă şi a-i lumina. Aceasta este dragostea

adevărată, şi nu numai de a îmbrăţişa bărbaţi şi femei şi de a te culca cu ei (ele).

Pentru moment soarele nu vă spune nimic, dar veţi vedea, după ce veţi fi vărsat multe lacrimi şi după ce aţi pierdut pre mulţi fulgi şi pene, veţi începe în fine să căutaţi această dragoste a soarelui, pentru că el, cel puţin, nu vă face să suferiţi, şi nu vă ia nimic, din contră, el vă dă! Dar eu ştiu de ce bărbaţii şi femeile nu caută dragostea în soare: pentru că nu suferă după el, iar ei au nevoie de a suferi. Da! Atunci, pentru a găsi aceste suferinţe, ei merg să le caute la bărbaţi sau femei. Aici, cel puţin, e sigur că o vor găsi, şi de asemenea şi complicaţiile şi plictiseala... Toate acestea în soare nu există... Doar dacă sunteţi fără pălărie, în acel moment, păzea la insolaţie!

Acum, înţelegeţi-mă bine, prin ceea ce v-am spus nu condamn raporturile sexuale. Rolul meu este mai dificil decât vă închipuiţi. Eu sunt un instructor, un ghid spiritual, şi dacă expun această problemă aşa cum o fac, aceasta este pentru acei care sunt capabili să meargă mai departe în înţelegerea dragostei. Iar ceilalţi, să facă ce pot.

Când văd pe cineva care e construit ca un mastodont nu îi spun să trăiască ca un ascet; nu sunt fanatic. Eu ştiu că problema dragostei şi sexualităţii trebuie rezolvată de fiecare după natura sa. Deci, pe cei care au posibilităţi de a se perfecţiona trebuie să-i ajut, să le dau metode, dacă nu, ei se vor rătăci şi e păcat. Câţi oameni am văzut căutând ceva fără a şti ei înşişi ce caută, şi cum nimeni nu era capabil să-i lumineze, ei sfârşeau prin a se rătăci.

Dar cei ce sunt căsătoriţi au datorii, soţul soţiei, şi soţia soţului. Eu spun că asupra acestei probleme a

raporturilor sexuale, cuplurile trebuie să ia deciziile împreună: nu separat, ci împreună. Din păcate lucrurile nu se întâmplă aşa. Ori femeia este nefericită pentru că soţul ei decide brusc să trăiască ca un ascet şi o priveşte ca încarnarea diavolului, ori soţul suferă pentru că soţia sa face pe sfânta de neatins. E preferabil ca, ambii soţi să poată spiritualiza, sublima dragostea lor, dar cu consimţământul ambilor.

Cum aceste lucruri se înţeleg foarte greu, nu ştim cum să procedăm. Mai întâi, repet, trebuie ca cei doi, soţul şi soţia, să fie de acord; mai departe, ei trebuie să meargă progresiv, să nu înceteze toată relaţia brusc, dintr-o singură lovitură, pentru că vor cădea bolnavi. Imaginaţi-vă pe cineva care fumează patru pachete de ţigări pe zi: dacă se opreşte brusc din fumat, el va suferi şi asta va fi infernal. Dar dacă se lasă progresiv, organismul său se va adapta, şi într-o zi el va putea chiar să se oprească complet din fumat fără a suferi. Ei da, pentru orice trebuie să ştim cum să procedăm.

Evident, nu sunt aşa de naiv să cred că ce am spus se adresează întregii lumi. La milioane şi milioane de bărbaţi, dacă sunt doi sau trei care sunt pregătiţi pentru a înţelege cu adevărat ce este dragostea şi să o trăiască. Vedeţi, e realitatea, trista realitate. Dar aceasta nu e un motiv pentru a nu-i clarifica pe aceşti doi sau trei pentru a prinde curaj, încredere şi forţă, în loc de a se înşela, a ezita şi de a se întoarce înapoi pentru a te alătura mulţimii celor care sunt slabi, primitivi şi senzuali. Sunt obligat de a vorbi nu pentru lumea întreagă, ci pentru unii care caută drumuri noi.

Cap. 8 - Dragostea spirituală, un mod superior de a se hrăni

De ce se caută femeile şi bărbaţii? Foamea este cea care îi împinge. Le e foame şi vor să mănânce. Întradevăr, dragostea e o formă de hrană, o băutură; e comparabilă pâinii, apei, vinului... A iubi este exact ca şi cum a se hrăni: sunt aceleaşi legi, aceleaşi procese. De aceea v-am tot spus, dacă nu aţi înţeles procesul nutriţiei, nu-l veţi înţelege nici pe cel al dragostei. Cât timp veţi considera că trebuie să mâncaţi numai pentru a hrăni corpul vostru fizic, pentru că vă e foame sau că vă place să mâncaţi, fără a face nici o muncă pentru a capta particolele eterice ale hranei, nu veţi fi capabili să captaţi aceste particole eterice ale bărbaţilor şi femeilor despre care vă vorbesc; veţi fi obligaţi să faceţi cu ei schimburi grosiere: veţi fi obligaţi să vă hrăniţi ca o omidă în loc să vă hrăniţi ca un fluture. Da, priviţi lecţia pe care ne-o dă natura prin metamorfoza omizii în fluture.

Omida este urâtă, umflată, se deplasează cu greu şi nimeni nu doreşte să o vadă. Ca fiecare creatură, bineînţeles, ea are nevoie de hrană, şi iată că are un mare apetit pentru frunze! Ei nu-i plac nici florile nici fructele, ci frunzele care sunt indispensabile arborelui, pentru că ele transformă lumina soarelui. Deci, mâncând frunzele, omida aduce prejudicii arborelui care nu mai poate produce nici flori nici fructe, şi de aceea oamenii fac totul pentru a o distruge, pe câmpuri şi în grădini. Iată, deci, viaţa unei omide...

Dar într-o zi, nu se ştie de ce, omida începe să-şi dea seama că această viaţă nu e atât de grozavă. Ea vede trecând pe cer fluturi atât de frumoşi, coloraţi, uşori, faţă de care ea se simte urâtă şi dezgustătoare; ea înţelege de asemenea că e dăunătoare şi că acesta e motivul pentru care oamenii vor să o distrugă.

Atunci, se decide să se schimbe, să devină ceva bun şi intră în meditaţie... Ea începe să-şi pregătească un adăpost, pentru că are nevoie să fie liniştită, şi pentru aceasta ea secretă un lichid care, solidificându-se, devine un fir rezistent... şi iată mătasea! Mătasea e un produs al omidei, şi dacă este aşa preţioasă, este pentru că a fost pregătită într-o stare meditativă şi spirituală!... În tot cazul, veşmintele de mătase sunt o bună protecţie împotriva fluidelor rele, ca şi veşmintele de in.

Deci, omida intră într-o meditaţie profundă... atât de profundă că adoarme. Şi iată că în subconştientul ei - pentru că ea are de asemenea un subconştient - toate forţele şi energiile încep să lucreze asupra acestei imagini care a impresionat-o atât de mult, imaginea fluturelui. Pentru că adevăratele transformări nu sunt niciodată realizate de gândire, în conştient, ci prin forţele subconştientului; de aceea când vreţi să obţineţi realizarea unei dorinţe trebuie să ştiţi cum să coborâţi în subconştientul vostru pentru a depune imaginea pe care doriţi să o realizaţi, dacă nu, nu se ştie cât timp va trebui pentru această realizare. Numai forţele subconştientului au o foarte mare putere asupra materiei.

Iată că după câtva timp, din coconul unde s-a închis omida iese un fluture! Trebuie să descifrăm tocmai acest fenomen pentru a înţelege ce ne învaţă Inteligenţa cosmică prin această metamorfoză din omidă în fluture. Până la o anumită vârstă, şi aceasta poate să dureze sute de încarnări, omul este ca o omidă care are nevoie să mănânce frunze: îşi satisface apetitul în defavoarea altora, îi murdăreşte, îi sfâşie. Dar în ziua în care, dezgustat de el însuşi, decide să se schimbe pentru a deveni mai bun, începe să se

concentreze, să mediteze şi mai ales să-şi pregătească un cocon pentru a se proteja... şi acest cocon este aura. Discipolul care conştientizează puterea aurei şi lucrează asupra ei se transformă în fluture, adică în Iniţiat. El încetează să mai „mănânce” fiinţe, aşa cum omida încetează să mai mănânce frunze, şi începe să se hrănească cu nectar şi polen, adică cu emanaţiile lor subtile. Vedeţi, să fii un om obişnuit sau un Iniţiat corespunde la un fel diferit de a se hrăni.

Evident, pentru multe „omizi”, această metamorfoză nu este încă posibilă. Ele vă vor spune că lucrurile trebuie să rămână aşa, că natura le face aşa de miliarde de ani. Ele nu ştiu că ar putea deveni fluturi, fiinţe înaripate, că s-ar putea hrăni cu elementele cele mai pure. Bineînţeles, va trebui să ne hrănim etern, dar există hrană şi hrană, şi diverse feluri de a ne hrăni. În loc de a face cu creaturile schimburi grosolane, inestetice, dezgustătoare chiar, putem face schimburi subtile, ca şi fluturele, fără a murdări sau a distruge nimic: să ne dăruim reciproc multă iubire, dar fără a coborî, fără a mânca frunzele.

Câţi tineri băieţi şi fete vin să mi se destăinuie că după anumite experienţe pe care le-au făcut, nu mai este ca înainte, se simt îngreunaţi, trăiesc greu... Atunci iată ce le spun: „Nu vă miraţi, dar starea voastră interioară este exact a unuia care a mers pe mai multe drumuri: v-aţi atins şi v-aţi murdărit veşmintele eterice, astrale, mentale”. Da, aceste experienţe au lăsat în subconştientul lor amprente, invizibile desigur, dar reale, şi când vor să facă un efort în plan spiritual, ei se simt împiedicaţi, supraîncărcaţi, reţinuţi în spate. Înainte ei se simţeau uşori, dilataţi, fericiţi, aveau încredere în ei înşişi, în timp ce acum

sunt un pic chirciţi şi ruşinaţi. Şi toţi spun: „Nu ştiam că va fi aşa. Dacă aş fi ştiut!”

Ei da, în lumea întreagă băieţii şi fetele nu ştiu ce-i aşteaptă dacă se lansează în anumite experienţe. Dar nici nu-i interesează să ştie. Ei vor numai plăceri, să guste senzaţii, să fie fericiţi, cum se zice; şi iată că nu-i aşteaptă tot timpul fericirea, ci ruşinea, regretul, ceva apăsător, obscur. Şi aceasta este una din cele mai mari tristeţi ale omenirii: ignoranţa în care trăieşte tineretul. Apoi, când aceşti tineri vin aici în Fraternitate, ei înţeleg că trebuie să cunoască unele adevăruri, că trebuie să respecte unele legi, şi se decid să nu mai trăiască ca înainte. Da, dar cum să elimine urmele a ceea ce au trăit? Trebuie ca în fiecare zi să se spele, să se purifice, să lucreze cu lumina, să se roage, să mediteze, să se lege de Cer. După un anumit timp, nu prea repede, ei încep să vadă totul mai clar şi încep să avanseze.

Cu cât tineretul acceptă să fie luminat, instruit şi bine povăţuit de Iniţiaţi, cu atât nu se grăbesc să se arunce în experienţe inutile şi periculoase! Iar apoi, Cerul le va trimite tuturor băieţilor şi fetelor pe aceea sau acela care le convine. În orice caz, nimeni nu mă acuză că duc tineretul în eroare! Priviţi în ce stare se află toţi aceşti băieţi şi aceste fete care au făcut atâtea experienţe premature! Ei ar vrea să fie veseli şi voioşi, dar se prefac numai. Simţim că nu mai au aceeaşi inspiraţie, că ceva s-a spart în ei. Ar fi trebuit să o ştie: cine provoacă în sine erupţii vulcanice, nu rămâne fără consecinţe. În unele părţi ale structurii fizice a fiinţei se produc explozii, rupturi, cheltuieli formidabile a unei chintesenţe de valoare inestimabilă.

Veţi spune: „Dar nu trebuie să ne bucurăm, nu trebuie să avem nici o plăcere?” Ba da, dar trebuie să

ştiţi când şi în ce fel. Totul poate deveni minunat şi magnific când ştiţi cum să înţelegeţi şi cum să acţionaţi. De câte ori v-am spus: forţa sexuală e o energie pe care putem să o comparăm cu petrolul. Ignoranţii şi neîndemânaticii sunt arşi - această forţă le arde chintesenţa - în timp ce acei care ştiu să o utilizeze, Iniţiaţii, zboară în spaţiu. Vedeţi, idioţii sunt arşi şi inteligenţii zboară în spaţiu! Nici o imagine nu rezumă aşa de bine această problemă a forţei sexuale. Atunci de ce să nu zburăm în spaţiu până la stele şi să cunoaştem totul, în loc să fim tot timpul arşi?

Nu am negat niciodată că sunt lucruri bune în dragostea fizică. De vreme ce Inteligenţa cosmică a făcut lucrurile aşa, eu nu o voi critica. Nu, dar Inteligenţa cosmică a prevăzut de asemenea o evoluţie pentru umanitate în toate domeniile. Oamenii din epoca noastră sunt din ce în ce mai indignaţi împotriva unor anumite manifestaţii de violenţă şi de cruzime care erau considerate normale acum câteva secole; acum sunt declarate nedemne de om. Atunci, de ce să nu existe şi o evoluţie în domeniul dragostei?

Pentru cei ce ştiu să citească, această evoluţie este înscrisă într-o pagină a marii cărţi a naturii vii: în povestea omizii şi fluturelui. Şi nu este singurul exemplu. Studiaţi şi viaţa albinelor. S-a scris mult despre albine, despre organizarea societăţii lor, despre moravurile lor, dar despre ce reprezintă din punct de vedere simbolic, nu se cunoaşte mare lucru. Albinele culeg nectarul şi polenul florilor din care ele prepară o hrană delectabilă, mierea. Simbolic, această muncă este cea a Iniţiaţilor sau a discipolilor avansaţi care iau de la fiinţele umane pe care le frecventează elementele cele mai pure, mai subtile pentru a face o miere care va hrăni îngerii. La fel cum albina nu

mănâncă flori, Iniţiatul, în loc să mănânce oameni, cum fac majoritatea oamenilor, nu ia de la ei decât ce este mai spiritual. Graţie cunoştinţelor sale alchimice, el prepară în inima sa, în sufletul său, o chintesenţă, o hrană, un parfum delicios pe care îngerii vin să le culeagă.

Iată ce reprezintă albina: un Iniţiat. În fiecare suflet uman, chiar şi în cele criminale, Iniţiatul găseşte elemente divine, şi din toate aceste chintesenţe produce mierea spirituală. O fiinţă care ştie să transforme, să sublimeze, să ilumineze totul, prepară mierea. E o albină, stupul e în el, el face mierea din elementele cele mai pure, cele mai subtile care se degajă din el: emanaţiile sale.

Toate fiinţele umane sunt chemate să extragă această chintesenţă pentru a o transforma în interiorul lor. Trebuie să înveţe să o facă, şi pentru aceasta trebuie să lucreze cu intelectul, inima şi voinţa, pentru că cu aceste trei elemente putem realiza orice în alambicul interior. Iată adevărata alchimie. Marii Iniţiaţi, care sunt adevăraţi alchimişti, nu învăţau decât aceasta: cum să devii ca o albină, cum să extragi ceea ce e mai bun din tot ce se găseşte în natură şi mai ales în fiinţele umane; ei îi privesc, ei le vorbesc, fiecare fiinţă umană este o floare pentru ei. Da, e minunat, şi această filozofie este scrisă în natură. Acolo au descoperit-o Iniţiaţii.

Bucuria, adevărata bucurie nu se găseşte în relaţiile fizice. Priviţi, de exemplu, doi îndrăgostiţi la început: ei nu s-au îmbrăţişat încă, dar ce bucurie, ce inspiraţie trăiesc! Ei se scoală şi se culcă numai cu gândul că celălalt există, că îl va întâlni, că îi va vorbi, ei devin poeţi. Ei îşi scriu un pic, îşi dau petale de trandafiri care sunt ca nişte talismane pentru ei... Dar

când încep să se îmbrăţişeze, să se culce împreună, s-a terminat cu toate aceste subtilităţi, nu se mai bucură aşa ca înainte, nu se mai gândesc unul la altul ca înainte, şi iată că apar dificultăţile, reglările de conturi. Înainte, erau în paradis. Atunci de ce nu au prelungit această fericire mai mult?

Eu ştiu ce îmi veţi spune: că nu putem la nesfârşit să ne hrănim în doze homeopatice cu surâsuri, cu cuvinte, că avem nevoie de ceva mai substanţial. Bun, dar mai departe să nu fiţi supăraţi şi să nu faceţi reproşuri nimănui: mâncaţi ciorba pe care v-aţi preparat-o, asta e tot. De vreme ce nu vreţi să trăiţi în lumină şi poezie, de vreme ce vă trebuie ceva mai substanţial, eu nu sunt contra, dar vă avertizez de ce vă aşteaptă.

Eu nu forţez pe nimeni, mă mulţumesc să explic. Învăţătura mea e ca o masă pe care am pus tot ce există ca fructe, legume, peşte, brânză... Toate alimentele pământului sunt aici, dar aceasta nu înseamnă că fiecare trebuie să mănânce din toate. Da, sunt obligat să vă prezint toate adevărurile, toate metodele, toate soluţiile, dar fiecare trebuie să aleagă ce îi convine stomacului său.

Cap. 9 - Un transformator al energiei sexuale: idealul înalt

Am fost des întrebat des dacă e preferabil să trăieşti în castitate sau, din contră, de a avea relaţii sexuale. În realitate, nu aşa trebuia pusă întrebarea; e imposibil de a spune într-un fel general ce este bun şi ce este rău... Totul depinde de persoană. A trăi în castitate, în abstinenţă, poate să dea rezultate foarte proaste, dar de asemenea rezultate foarte bune.

Abstinenţa poate să-i facă pe unii isterici, nervoşi, bolnavi şi pe alţii puternici, echilibraţi, şi să le priască. A da frâu liber instinctului sexual le poate face bine la unii şi le poate face rău la alţii. Nu trebuie să clasăm lucrurile spunând: „Acesta e bun... acesta e rău”. Binele şi răul depind de un alt factor: cum utilizăm forţele, cum le dirijăm. Nimic nu este nici bun nici rău, dar devine bun sau rău.

Problema este de a şti de la început care e idealul vostru, ce vreţi să deveniţi. Dacă vreţi să faceţi mari descoperiri în lumea spirituală, evident, sunteţi obligaţi să micşoraţi numărul anumitor plăceri sau chiar de a renunţa complet învăţând să vă sublimaţi forţa sexuală. Dar dacă nu aveţi acest înalt ideal, e o prostie a te reţine, a fi cast, a fi virgin, şi chiar puteţi să vă îmbolnăviţi pentru că eforturile voastre nu servesc la nimic. Nu e înţelept ca în acest domeniu să dai aceleaşi sfaturi şi aceleaşi reguli la toţi.

Vine cineva să mă vadă şi îmi spune: „Maestre, nu cred că e bine pentru mine să mă căsătoresc şi să am copii pentru că vreau să merg pe calea spiritualităţii”. Şi când mă uit la constituţia sa, structura sa, îi răspund: „Nu, e mai bine pentru d-voastră să vă căsătoriţi, altfel va fi înspăimântător, veţi fi nefericit şi toţi ceilalţi vor fi indispuşi”. Şi altul care vrea să se căsătorească, se întâmplă câteodată să-i spun: „Căsătoriţi-vă dacă vreţi, dar trebuie să ştiţi că nu sunteţi construit pentru căsătorie şi că veţi suferi”. Mulţi băieţi şi fete nu se cunosc şi nu ştiu ce trebuie să facă. Fiecare vine pe pământ cu un program de îndeplinit. Nu este el cel care poate să decidă asupra tendinţelor şi instinctelor sale.

Explicaţi, de exemplu, unei pisici că trebuie să devină vegetariană şi că nu mai trebuie să mai prindă

şoareci, ea vă va asculta şi va face: „Miau” adică: de acord, am înţeles, e o promisiune. Dar în timp ce îi predicaţi, iată că aude un mic zgomot: e un şoarece care chiţăie... Imediat pisica vă părăseşte, dar fără nici o remuşcare, pentru a se arunca asupra şoarecelui. Poate v-a ascultat atenţionarea, poate v-a făcut o promisiune... Acum, revine, lingându-se pe bot, şi mai spune: „Miau”, adică: e peste puterile mele (da, traducere literară!) nu pot să-mi schimb natura de pisică de la o zi la alta. Deci, cât sunt încă pisică, voi mânca şoareci.

Acum, acestea nu înseamnă că nu trebuie să faceţi eforturi pentru a sublima forţa sexuală. Numai că, v-am explicat deja, nu veţi putea lupta contra ei; dacă încercaţi, ea vă va zdrobi. Deci, iată cum trebuie să faceţi: trebuie să aveţi un asociat foarte puternic căruia să-i trimiteţi această forţă, şi el, graţie ştiinţei sale alchimice, reuşeşte să o transforme în sănătate, frumuseţe, în lumină, în dragoste divină. Acest asociat este un înalt ideal, o idee fundamentală cu care trăiţi, pe care o nutriţi, care vă hrăneşte şi ea va transforma această energie, nu voi. De aceea, cel care nu are un ideal spiritual nu va reuşi niciodată, şi aceluia nu putem să-i dăm decât acest sfat: găseşte repede pe cineva şi căsătoreşte-te, dacă nu, vei fi un pericol public, vei plictisi pe toată lumea.

Vedeţi, nu vă îndrum în aventuri incerte, ci vă prezint foarte clar problema. Dacă nu aveţi dorinţa de a deveni o fiinţă magnifică, un conductor al luminii, un binefăcător al umanităţii, niciodată nu veţi ajunge să sugrumaţi această forţă; atunci, da-ţi-i o finalitate, căsătoriţi-vă, faceţi copii. Dar dacă aveţi acest înalt ideal, ar fi păcat să abandonaţi Cerul pentru a satisface un soţ sau o soţie pe care, de altfel, nu o veţi satisface

niciodată, orice veţi face. Din contră, merită să faceţi efortul de a lucra pentru un ideal înalt, pentru că aceste energii îl vor alimenta, îl vor hrăni şi îl vor întări. Da, dacă la un moment dat veţi simţi un impuls sexual vă veţi concentra asupra acestui ideal, iar această energie va urca până la creier pentru a-l alimenta şi, câteva minute mai târziu veţi fi liber, veţi avea victoria.

De câte ori v-am vorbit de importanţa faptului de a avea un înalt ideal! Ei bine, iată astăzi încă o aplicaţie neaşteptată în domeniul sexual. Faceţi să conveargă toate energiile spre o idee sublimă şi nu numai spre plăcere: ele vă vor servi şi vor contribui la realizarea acestei idei. De când vă vorbesc de înaltul ideal nu aţi înţeles ce puternic transformator de energii reprezintă. Numai că, problema este de a şti cum putem avea un înalt ideal, cum îl putem face să se nască şi cum să-l alimentăm.

În realitate, e simplu. Vreţi să vă amelioraţi, să fiţi mai înţelept, mai strălucitor, mai pur, mai puternic?... Trebuie să vă consacraţi timp pentru a dori şi a vizualiza aceste calităţi. Vă imaginaţi că sunteţi înconjuraţi de lumină, că emanaţi dragoste pentru lumea întreagă. Puţin câte puţin imaginile acestor calităţi pe care le formaţi devin vii, ele acţionează asupra voastră, ele vă transformă pentru că ele lucrează să atragă din univers elementele potrivite pentru a vi le infuza. Desigur, e necesară multă muncă şi mult timp pentru a ajunge la un rezultat, dar când aţi obţinut acest rezultat, nu vă mai puteţi înşela: simţiţi deasupra voastră o entitate vie care vă protejează, vă instruieşte, vă purifică, vă luminează şi care, în momentele dificile vă aduce elementele de care aveţi nevoie. Trebuie mai întâi să formezi această perfecţiune, mai întâi în lumea mentală, şi apoi, mai

departe, ea va coborî pentru a se concretiza în materie.

Înţelegeţi-mă bine: nu sunt aşa de limitat sau de fanatic cum poate credeţi. Sunt larg, foarte larg. Numai că, datorită sarcinii mele de instructor, am faţă de voi datoria de a vă arăta ce este mai bun. „Da, dar nu putem să vă urmărim!” Nu-i nimic, veţi reuşi într-o încarnare viitoare; nu trebuie să vă sinucideţi sub pretext că nu obţineţi rezultatele pe care le doriţi. Eu trebuie să vă arăt noile posibilităţi, noile drumuri, să vă spun cum să vă angajaţi pe ele; dar dacă pentru moment nu puteţi, nu o să vă iau de gât pentru aceasta. Sarcina mea este să vă dau explicaţii, mai departe fiecare trebuie să aleagă, după natura şi temperamentul său, după gradul său de evoluţie.

Dacă Cerul mi-a dat această sarcină cu voi, e pentru că ştie că sunt larg şi că nu vă voi duce în eroare. Acum, dacă cineva nu e capabil, nu e dotat, nu e vina mea, e pentru că nu a lucrat în încarnările precedente, şi acum are mari dificultăţi. Dar celor care sunt pregătiţi trebuie să le dau mijloace de a merge mai departe. Dacă nu vi le dau eu, cine altcineva le va da ?

Dragostea este preţioasă, esenţială, dar pentru a o întări, a o proteja, a o face durabilă trebuie să diminuaţi manifestările fizice. Numai că, trebuie să ştiţi că e foarte periculos să renunţaţi la o bucurie fără a o înlocui cu o altă bucurie, pentru că aceasta se reflectă dureros asupra sistemului nervos. Pentru a nu suferi reacţii negative, trebuie înlocuită o plăcere printr-o altă plăcere, mai spirituală.

În Ştiinţa iniţiatică se spune că o renunţare nu e o privare ci o înlocuire, o transpunere într-o altă lume. Aceeaşi activitate continuă dar cu materiale mai pure,

mai luminoase. Când se spune că trebuie să renunţăm, să facem sacrificii, nu e decât un fel de a vorbi. În realitate, nu trebuie să ne privăm, nu trebuie să renunţăm, ci numai să ne deplasăm, adică să facem sus ceea ce făceam jos: în loc să bem apă dintr-o mocirlă cu microbi, trebuie să bem apă dintr-o sursă pură, cristalină. A nu bea, e moartea. Un adevărat Maestru nu se privează de nimic: el mănâncă, bea, respiră, iubeşte, dar în regiuni, în stări de conştiinţă necunoscute pentru omul ordinar.

Metoda pe care oamenii o practică în general pentru a se debarasa de dorinţa de a fuma, a bea sau de a merge cu femei (a suprima un obicei fără a-l înlocui cu altul) este extrem de periculoasă: ea îi dezaxează şi îi aruncă în vid. Lor le trebuie o compensaţie, trebuie înlocuită o dorinţă inferioară printr-o dorinţă superioară. De aceea gândiţi-vă bine de fiecare dată când vreţi să renunţaţi la o nevoie care e puternică în voi, pentru că e o decizie foarte gravă. Trebuie înlocuită această nevoie. Astfel, pentru a fi satisfăcut veţi continua să mâncaţi, să beţi, să iubiţi sau să trăiţi, dar într-o stare care nu vă expune aceloraşi pericole. Dacă nu înlocuiţi nevoile voastre, veţi sucomba.

Dacă un Iniţiat nu va găsi bucuria, plăcerea suficient de sus, în meditaţiile sale, contemplaţiile sale, felul său de a trăi, dragostea sa pentru oameni, nu va putea învinge niciodată: pentru că Iniţiaţii sunt construiţi ca toată lumea. Numai graţie dragostei lor formidabile pentru un înalt ideal pot sublima energiile lor.

Nu luptaţi niciodată împotriva instinctului sexual numai prin voinţa voastră. Pentru a învinge, trebuie să apelaţi la forţele celeste, adică la un înalt ideal, o

dragoste formidabilă pentru perfecţiune, pentru puritate, pentru frumuseţe. Dacă nu aveţi acest înalt ideal, dacă nu iubiţi viaţa divină, viaţa perfectă, nu luptaţi contra forţei sexuale: veţi fi înfrânt. Refularea nu e o soluţie în problema sexualităţii, pentru că refularea nu e altceva decât refuzul de a da forţei sexuale o ieşire normală, fără a avea în cap o idee, un ideal care lucrează în planurile superioare pentru a sublima această forţă.

Puteţi avea încredere în mine, eu cunosc problema. Nu v-am spus nimic ce nu am verificat mai întâi, şi pentru că am verificat toate aceste mari legi am dreptul să vă vorbesc. De mai mult de patruzeci de ani vă dau puncte de vedere care, dacă le veţi înţelege cum trebuie, nu vă vor aduce pagube. Toată viaţa mea n-am făcut decât experienţe asupra mea pentru a studia şi a găsi cele mai bune metode, şi graţie acestor experienţe pot să vă fiu acum extrem de util. Dar dacă nu aveţi încredere în mine, dacă vă e frică că veţi fi nefericit aplicând aceste metode, nu le aplicaţi; eu n-am nimic împotrivă, dar cei care vor suferi veţi fi voi. Într-o zi vă veţi da seama cât aţi fost de stupizi de a acţiona cu uşurinţă, pentru că nu aţi văzut unde era interesul vostru veritabil.

Cap. 10 - A deschide dragostei un drum spre înalt

Iniţiaţii ne învaţă că la începutul lumii exista numai Absolutul, pe care tradiţia kabbalistică îl numea Ain Soph Aur, adică Lumina fără de sfârşit. Entitate incognoscibilă, de neconceput, putem spune numai că El era Fiinţa şi Nefiinţa - numai liniştea ar fi putut să o exprime. Conţinea atotputernicia, şi când a vrut să Se

manifeste, a emanat o parte din El însuşi. Dar pentru ca această manifestare să fie posibilă, El a trebuit să se polarizeze în pozitiv şi negativ, masculin şi feminin, pentru că fără polarizare, nu se poate manifesta. Deci prin polarizare au apărut cele două principii, şi cu aceste două principii Dumnezeu a creat totul. Ar fi prea lung să explic această problemă, dar în câteva cuvinte s-ar putea spune că lumea subtilă, organizată şi luminoasă, emanată din Absolut este lumea „creaţiei”, Spiritul, Cerul; şi la rândul său această lume a creaţiei s-a condensat, concretizat în etape succesive pentru a da lumea „formării”, materia, planul fizic.

Pentru a exprima acest adevăr, unul dintre cei mai mari Iniţiaţi, Hermes Trismegistul a lăsat această frază: „Tot ceea ce este jos este ca şi ce este sus”. El a vrut să arate că dacă ştim să raţionăm corect şi să înţelegem ceea ce este jos, în planul fizic, vom putea cunoaşte ceea ce este sus, adică în domeniul Ideilor, domeniul forţelor, puterilor, a tot ce este invizibil şi subtil. De vreme ce în planul fizic bărbatul şi femeia sunt reflectarea acestor două principii masculin şi feminin care există în înalt, trebuie să concluzionăm că - contrar a ceea ce învaţă religia creştină, pentru care Dumnezeu are numai un Fiu - Dumnezeu, care este principiul masculin, posedă de asemenea polul său feminin, adică El are o Soţie.

În toate religiile, Dumnezeu, Spiritul cosmic are o Soţie; în Kabbala se numeşte Shekina. Da, Soţia lui Dumnezeu este Natura; şi Spiritul cosmic şi Natura au copiii. În toate religiile găsim această Trinitate: în India, cu Brahma, Prakriti şi Prusha; în religia egipteană, cu Osiris, Isis şi Horus. Numai religia creştină face excepţie. De ce? Pentru că, după o opinie eronată care e răspândită, tot ceea ce este masculin este perfect şi

tot ce este feminin nu este. Adesea, în trecut, taţii erau furioşi dacă li se năştea o fată. Şi de asemenea, pentru mulţi creştini, femeia e o creaţie a diavolului pentru că ea l-a sedus pe Adam. Aici, de asemenea, nu s-a înţeles ce scrie în Biblie, şi această eroare trebuie îndreptată. Dumnezeu are o Soţie, altfel nu am fi fost creaţi după chipul şi asemănarea sa. Fără principiul feminin, nu ar fi fost creaţie, pentru că nimic în natură nu poate trăi şi înflori fără participarea celor două principii. Deoarece suntem creaţi după chipul lui Dumnezeu trebuie să-i redăm locul său principiului feminin, care este, la fel, splendoare şi perfecţiune.

Dar să revenim la cele trei persoane ale Sfintei Treimi reprezentată în religia creştină de Tată, Fiu şi Duh Sfânt. Primul principiu reprezintă puterea, Sursa întregii vieţi. Al doilea principiu, Cristos, reprezintă lumina, inteligenţa. Şi al treilea principiu, Sfântul Duh este focul dragostei.

Dacă se spune în Scripturi că toate păcatele sunt iertate cu excepţia celor împotriva Sfântului Duh este pentru că păcatul împotriva Duhului Sfânt este păcatul împotriva dragostei. Creştinismul n-a ştiut să explice ce este cu această crimă împotriva Sfântului Duh şi de ce nu e iertată, dar astăzi vreau să vă luminez în această problemă şi îmi asum responsabilitatea.

În viaţă, toată lumea spune că dacă ne lipseşte inteligenţa sau voinţa nu vom avea decât eşecuri şi deziluzii. Dar lumea îşi imaginează că, dacă în domeniul dragostei nu avem manifestări juste, nici convenabile, nu e prea grav, nu putem suferi eşecuri, nu comitem nici o crimă. Ei da, tocmai. Să fii prost, e grav, să fii slab, de asemenea, dar să faci dragoste ca un animal, aceasta nu e prea grav?... Ei bine, iată un raţionament stupid. Tocmai această greşeală nu e

iertată, pentru că consecinţele ei sunt deplorabile; pentru ea nu avem scuză, suntem pedepsiţi şi trebuie să plătim. Veţi spune: „Să plătim? Dar în ce fel?” Din moment ce trăiţi anumite senzaţii, din moment ce vă permiteţi anumite plăceri, aceasta semnifică că vă ardeţi materiale, şi deci că sunteţi pe cale de a plăti.

Toată manifestarea fiziologică e o combustie. Deja, chiar gândind, vorbind, ardem materiale... E şi mai adevărat pentru emoţii: când aveţi brusc o mare bucurie sau un mare necaz sunt materiale care ard şi care produc deşeuri, şi va trebui să treacă mult timp pentru a le recupera. Fiecare manifestare, fiecare emoţie, fiecare senzaţie e o cheltuială de materiale şi de energie. Atunci, cum putem să ne imaginăm că în efervescenţa dragostei nu cheltuim nimic, nu pierdem nimic? Tocmai aici cheltuielile sunt cele mai mari şi e cel mai dificil să le recuperăm, pentru că am ars în focare toate chintesenţele cele mai utile ale vieţii şi sănătăţii.

Aceasta nu înseamnă că trebuie să suprimăm totul şi să trăim fără dragoste, nu. Problema este de a trăi o viaţă cu bun simţ, inteligentă, echilibrată, estetică. Dar când vedem cum se complac unii în plăcerile fizice fără a încerca să adauge un alt element mai spiritual, ai de ce să fii mirat sau chiar şocat, pentru că aceasta e o pierdere, o mare pierdere în toate domeniile. Dar ei nu se gândesc că pierd ceva, şi de altfel, vă spun: „Aceste organe nu se uzează” Desigur, aceste organe nu se uzează, dar în creier există o materie care se uzează foarte repede, trebuie să o ştiţi.

Şi acum, creştinii să nu fie şocaţi de ce vă voi spune. După ştiinţa simbolurilor, Tatăl Ceresc e legat de creier. Cristos e legat de plexul solar care e adevărata inimă. Cât despre Sfântul Duh, este legat

organelor genitale. Pentru prima oară vă relevez acest mister: Sfântul Duh este legat dragostei şi organelor sexuale. Deci, pentru a nu comite greşeli şi a fi pedepsiţi, trebuie să învăţaţi atitudinea bună pe care trebuie să o aveţi privind aceste organe pe care Dumnezeu ni le-a dat. Eu cred că nu există ceva mai minunat, mai inteligent, mai profund decât organele sexuale ale bărbatului şi femeii. Trebuie să le stimăm, să le apreciem, şi chiar să le consacrăm divinităţii.

Chiar dacă forţa sexuală se manifestă în organele sexuale într-un fel imperfect, Ştiinţa iniţiatică ne învaţă că în realitate această forţă vine din Cer. Eu nu sunt de acord cu cei care susţin că „dragostea nu este decât o frecare a două epiderme”. Ei se opresc asupra consecinţelor, dar cauza, originea acestei forţe este foarte îndepărtată şi de aceea le scapă. În realitate, dacă această energie n-ar mai veni, nici o frecare nu va mai servi la nimic. Da, dragostea este o forţă divină care vine din înalt, trebuie deci să avem respect faţă de ea, să o păstrăm şi să ne gândim chiar să o întoarcem spre Cer, în loc să o trimitem în Infern unde ea e capturată şi utilizată de monştri, de larve, de elementali. Trebuie să o putem retrimite, dar e o întreagă ştiinţă şi oamenii sunt prea grăbiţi pentru a se opri şi a o studia; ei nu se gândesc decât cum să se debaraseze cât mai repede pentru că simt o tensiune teribilă şi că sunt „împinşi” cum s-ar spune... Dar de ce să nu înţelegem că această tensiune este cea mai mare bogăţie?

Trebuie să considerăm fiinţa umană ca o clădire de cincizeci o sută sau chiar mii de etaje, şi vom înţelege că o mare tensiune, o mare presiune e necesară pentru ca apa să poată ajunge la locuitorii ultimului etaj. Bărbaţii şi femeile ar trebui să ştie ce este

această tensiune pe care o simt pentru a o utiliza, ei vor reuşi astfel să-şi irige şi să-şi hrănească celulele creierului lor, pentru că această energie poate urca până la creier prin canalele pe care Inteligenţa cosmică le-a amenajat special. Din cauză că ştiinţa încă nu le-a descoperit cu aparatele sale, ea nu ar trebui să nege existenţa lor.

Când bărbatul şi femeia risipesc această energie sacră, fără respect, fără dragoste adevărată, fără voinţa de a realiza lucruri sublime, ei comit păcatul împotriva Duhului Sfânt. Şi în zilele noastre, e păcatul cel mai răspândit. Care sunt bărbaţii şi femeile care consideră încă dragostea ca o forţă care poate să le permită a se restabili, a se recrea, a regăsi drumul spre Cer şi de a deveni cu adevărat divinităţi? Prin dragoste umanitatea se va reîntoarce în Paradis, şi din păcate, prin dragostea de azi ea se îndepărtează din ce în ce mai mult.

Dar să vă fie clar cel puţin pentru voi, odată pentru totdeauna. După comportamentul pe care îl adoptaţi faţă de dragoste şi faţă de organele genitale intraţi sau nu intraţi în armonie cu această Fiinţă Sublimă care este Sfântul Duh cosmic, şi veţi regăsi din nou Împărăţia lui Dumnezeu în voi înşivă, sau, dimpotrivă veţi călca legile sale. Puteţi deci trage o concluzie: aceleaşi organe sunt capapbile să vă facă să coborâţi până în Infern sau pot să vă facă să urcaţi până la Cer, aceasta depinde de cum vă orientaţi energiile.

E scris în Tabla de Smarald: „Ea urcă de la pământ şi coboară din cer şi îşi primeşte forţa de la lucrurile superioare şi cele inferioare... E forţa tare a tuturor forţelor..”. Iată traseul normal al acestei forţe: de la cer la pământ, şi de la pământ la cer.

Deci, problema nu este de a suprima dragostea, de a o comprima, a o refula, ci de a găsi metode, mijloace pentru a o manifesta corect. Dragostea e o energie care vine de foarte sus, care e de aceeaşi esenţă cu soarele, şi omul are sarcina de a primi această energie şi de a o face să circule în el, pentru a o retrimite apoi spre Cer, de unde a venit.

Atunci când Dumnezeu a creat bărbatul şi femeia El i-a echipat cu un sistem extraordinar de canale prin intermediul cărora forţa sexuală poate, dacă ştim să o dirijăm, să găsească drumul spre înalt. Toate aceste instalaţii sunt aici, fiecare le posedă, numai că oamenii le-au cam neglijat şi ele sunt ruginite, astupate, debranşate. Mai mult, cum canalele sunt de natură fluidică, deci şi mai fine decât cele ale sistemului nervos, numai clarvăzătorii le pot vedea şi discerne traseul pe care îl urmăresc aceste energii care, venind de foarte jos, se îndreaptă în sus pentru a alimenta sistemul nervos.

Înţelegeţi-mă bine, Iniţiaţii nu împiedică această energie să coboare, ei nu încearcă aceasta. Cei ce o fac sunt un grup de puritani care luptă şi sunt mereu doborâţi la pământ, striviţi, pentru că luptă contra unui principiu divin, contra forţei solare, contra acestui fluviu care curge care este Cristos Însuşi, pentru că a spus: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa”. De când straturi de impurităţi s-au înghesuit în om din cauza pasiunilor sale, din cauza pornirilor sale violente, această energie nu poate urca, ea se afundă în pământ, se pierde. Dar dacă omul este pur, dacă e stăpân pe el însuşi, dacă e cu adevărat legat de Dumnezeu, această energie care coboară în fiecare zi, fără oprire nu se pierde, ea se întoarce spre înalt. E deci o circulaţie neîntreruptă...

Când omul va înţelege lucrarea lui Dumnezeu şi va vedea cum e construită lumea, că punctul de plecare este Cerul şi punctul de sosire este Cerul, pământul nu va mai fi pentru el un obstacol. Dragostea vine din Cer şi trebuie să se întoarcă în Cer. Nu există două, trei, sau patru feluri de iubire, e tot timpul acelaşi, dar înţeleasă şi trăită la nivele diferite. Se spune că Dumnezeu este dragoste, nu s-a spus niciodată că diavolul este dragoste... Dragostea vine de la Dumnezeu, şi dacă în coborârea ei nu întâlneşte nici o rezistenţă, ea circulă corect fără a provoca arsuri sau febră. Dragostea care arde e o dragoste care este împiedicată în drumul său. Iată un exemplu: sunteţi în pat cu febră; această febră este cauzată de impurităţile care împiedică circulaţia sângelui şi a forţelor vitale, şi febra este lupta organismului pentru a elimina aceste obstacole.

Energia sexuală vine de sus, şi problema ce se pune este de a o face să se întoarcă sus. Va fi posibil când nu o să vă mai preocupaţi să căutaţi plăcerea, ci munca. Din păcate, oamenii nu au înţeles că energia dragostei nu e numai destinată plăcerii ci ea poate servi trezirii anumitor facultăţi care le vor permite să facă o muncă psihică, spirituală, de cea mai mare importanţă, să devină conductoare ale acestei forţe formidabile care va transforma lumea, care va transmuta plumbul şi cenuşa în aur, în pietre preţioase, în diamante. Aceste transformări se vor face prin forţa dragostei, nu prin alte mijloace. Căutaţi deci, de acum înainte atitudinea, gândurile, sentimentele, proiectele pe care trebuie să le aveţi pentru ca această energie divină să poată fi controlată şi orientată.

A venit momentul de a înţelege misterele dragostei în lumină, pace, echilibru, bucurie, minunare şi nu în

mari erupţii vulcanice. Pregătiţi-vă să faceţi o muncă divină pentru întreaga umanitate; aceasta aşteaptă Cerul de la voi: să munciţi. Ce faceţi cu dragostea voastră?... Nu o păstraţi decât pentru plăcerea voastră, de aceea energiile ei devin otrăvuri. Gândiţi-vă de acum înainte să o faceţi să revină spre sursă şi spuneţi: „Doamne Dumnezeule, dărui aceste energii pentru gloria lui Dumnezeu şi venirea Împărăţiei Tale...”

Care sunt acei bărbaţi şi acele femei care se gândesc să dăruie dragostea lor Cerului? Ei cred că schimburile pe care le fac nu îi privesc decât pe ei. Dacă mănâncă, o fac pentru ei, Cerul nu are ce căuta. Ei da, dar în acel moment Infernul are ceva de făcut. Pentru că acel „eu” pe care vor să-l satisfacă în senzualitate este deja o parte din Infern. Ei înlătură Cerul sub pretext că ce fac ei e ruşinos (dar atunci de ce o fac?) şi că cerul nu trebuie să îi vadă, dar de Infern nu se ascund, nu au ruşine şi de aceea Infernul vine şi mănâncă tot. Chiar Biserica n-a explicat nimic, se mulţumeşte doar să repete: „Creşteţi şi vă înmulţiţi”, şi toţi se împerechează în tenebre spre marea bucurie a Infernului. Se vorbeşte de taina căsătoriei, dar în realitate, chiar dacă oamenii se căsătoresc urmând anumite reguli, ei se destrăbălează cu soţul sau soţia lor, la care invită tot Infernul. Iată-i împreună într-un pat, încercând tot felul poziţii pentru a trăi maximum de senzaţii posibile, pentru a se satisface ca nişte animale, şi asta numim sfinţenia căsătoriei! Biată umanitate!

Eu înţeleg ca partea fizică a dragostei să fie importantă, şi chiar că poate să ajute la găsirea părţii spirituale, dar trebuie să învăţaţi să le consideraţi ca un punct de plecare, nu un scop. Să presupunem că

simţiţi o atracţie fizică pentru un bărbat sau o femeie: ei bine, în loc să vă scufundaţi pentru a vă îneca, folosiţi această atracţie ca un punct de plecare de a vă ridica spiritual. Vi se poate întâmpla, de asemenea, să vedeţi un spectacol, să citiţi o carte, să frunzăriţi o revistă care vor declanşa în voi anumite reacţii; în loc să vă lăsaţi furaţi şi întunecaţi, luaţi aceasta ca pe un punct de plecare, o trambulină şi străduiţi-vă să vă înălţaţi aşa de sus în contempare divină că, atunci când veţi coborî veţi fi mirat să vedeţi câtă bogăţie aţi adunat, şi cum ceea ce v-a tulburat v-a servit de fapt ca stimulant, ajutor şi încurajare pentru a progresa.

Dacă simţiţi o senzaţie care vă tulbură, de ce să vă abandonaţi ei orbeşte fără a şti unde vă duce? Aduceţi-vă aminte că în Ştiinţa iniţiatică utilizăm totul; deci, bucuraţi-vă şi mulţumiţi Cerului spunând: „Ah! Ce bucurie, ce şansă, ce binecuvântare astăzi! Iată o situaţie în care toată lumea îşi smulge părul şi sucombă, dar eu am posibilitatea de a triumfa. Mulţumesc Domnului, am înţeles. Deci, între noi doi!” Şi aplicaţi metodele pe care vi le-am dat. Astfel, vă veţi obişnui să triumfaţi peste tot, nimic nu va putea să vă tulbure nici să vă învingă, veţi deveni tare şi puternic, veţi deveni o divinitate. Dar, nu, ne lăsăm să mergem orbeşte, pentru că suntem împinşi. Evident, toată lumea e împinsă... Numai că există diferite direcţii, şi e preferabil să ne lăsăm împinşi spre înalt.

De unde e venită dragostea umană, dacă nu de la Dumnenzeu Însuşi? Spunem că Dumnezeu este dragoste, dar nu ştim ce este această dragoste, deosebim dragostea fizică, dragostea senzuală de dragostea divină. Nu, nu există nici o deosebire, acestea sunt nuanţe, e aceeaşi forţă, aceeaşi energie care vine de foarte sus. Nu aveţi încă destulă lumină

asupra numărului 1, indivizibil, inseparabil. Tocmai aceasta este dragostea: numărul 1, este cel care le produce pe celelalte; 2,3,4 nu sunt decât manifestaţii ale lui 1, nuanţe, forme ale lui 1; de aceea trebuie să ne întoarcem la unitate.

Suntem în multiplicitate, suntem la periferie, şi când vorbim de întoarcerea la unitate, aceasta înseamnă că trebuie să ne întoarcem la Dumnezeu, spre această dragoste care este 1. Când vă spuneam că trebuie să retrimitem dragostea spre Cer, era pentru că dragostea trebuia să se întoarcă la sursă. Poate n-aţi înţeles că Dumnezeu este dragoste, cum poate nu aţi înţeles cuvântul „unitate” şi că trebuie să ne întoarcem spre unitate. Dar pentru mine e atât de clar! Unitatea, e Dumnezeu, Dumnezeu este dragoste, trebuie să ne întoarcem spre această dragoste.

CUPRINS